ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீ கோபிகாகீதை

ஸ்ரீராம கீதையும்

ரதிபத தாத்பர்யத்துடன்.

ஸ்ரீமான் திருமழிசை.

விதவான் மஹாபாஷ்யம

அப்பளாசார்யார் ஸ்வாமி

அவாகளால எழுதபபடடு,

அ. அனந்தாசாரியார்

அவாகளால் பரிசோதிககபபட்டு

மேறபடியாரால,

சென்னை ஆதிமூலம பிரஸில்

பதிப்பிகசப்பட்டது.

விலை] 1928. [அணா 6.

e page only, S S, V. Press, Madras.

க்ரந்த புஸ்தகஙகள்.

	ரூ.	அ.
நிததியாநுசந்தானம ப்ரதிபத தாதபர்யம, திருப்பலலாணடு, திருப்பள்ளியெழுசசி, திருப்பாவை, நீராட்டம, பூசசூடல, காப்பிடல், செனனியோஙகு, அமலனுதிபபிரான, கணணிநுன் சிறுததாமபு, வாரண மாயிரம, கோயில் திருவாயமொழி, இராமாநுஜ நூற்றநதாதி, அடககலபதது, உபதேசரததினமாலையுடன	1	12
நிததியாநு சநதானம மூலம	0	10
ஷை வடகலை	0	10
தேசிக பரபநதம	0	12
நாலாயிரபிரபநதம	3	8
முதலாயிரம	1	0
பெரிய திருமொழி	1	0
திருவாய் மொழி	1	0
இயறபா	1	0
திருவாராதனகரமம	0	6
பகவதகீதை மூலம	0	6
பகவதகீதை கிரநதசுலோகம தமிழ் தாதபாயம	1	0
பகவதகீதை ஷை ப்ரதிபததததுடன், சஙகர, ராமாநுஜ, மதவபாஷயத்தை தமிலமொழி பெயாபபு விசேஷாததம	2	4
கிரநத முதலபாடம அாததம	0	1
ஷை 2-வது பாடம அாததம்	0	4
ஷை 3-வது பாடம அாததம	0	10
ராமோதநதம ப்ரதிபத தாதபாயம்	0	10
முகுநதமாலை ஷை	0	6
ஆளவநதாா ஸதோததிரம ஷை	0	12
ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸரநாம பாஷயம ப்ரதிபதம் அாததம்	1	0
ஸ்ரீக்ருஷ்ண காணுமருதம பரதிபத தாதபாயம	1	8
கருஷணகாணுமருதம மூலம	0	4
ராம காணுமருதம தாதபாயம	1	0
ராமகாணுமிருதம மூலம	0	4
சிவாநந்தலஹரி பரதிபதம	1	4
ஸௌநதாயலஹரி ஷை	1	12
பஜகோவிந்தம ஷை	0	3
ஸயாமலாதண்டகம ஷை	0	2½

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவாயநம:

ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தம்.

இராஸக்ரீடையில் கோபிகாகீதம என்னும், முப்பத்தியோராவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கோபிகாகீதையின் அவதாரிகை.

ஸ்ரீய:பதியாய, அவாப்தஸமஸ்த காமனான ஸர்வேசவரன, தன்னுடைய ஸௌசீலய ஸௌலப்யாதி கல்யாண குணங்களை இம்மாஞாலத்தில ப்ரகாசிக்கச்செய்து, அதனால சேதனரை வசப்படுத்த வேணடுமென்று ஸங்கற்பித்து, தேவகீ வசுதேவர்களின தப:பலமாக திருவாய்ப்பாடியில அவதரித்தருளினன.

தன்னுடைய பாலக்ரீடைகளால் யசோதாநந்த கோபர்களை உகப்பித்தும், பூதனை தேனுகாளிய யமளாசுன சகடாசுரப்ரப்ருதிகளாலுணடான ஆபத்துக்களை நிவர்த்தித்தும், தன் துவிகாஹகுணங்களாலும், ஆத்மகுணங்களாலும ஐந்துலக்ஷம் குடிபபெணகளையும தன்னைவிட்டகலில தரிக்கமாட்டாத தன்மையராக்கியும், இவவாறு திருவாயப்பாடி அடைய ஸந்தோஷிக்கச்செய்து வருகையில; ஒருநாள இராத்திரி, பூரணசந்திரனல ப்ரகாசிக்க, கண்ணனயமுனையினகரையில் குழலூதினபோது ஆயர்பாடியிற பெணகளனைவரும அக்குழலின போக்கியதைககிசைந்து, பரவசர்களாய (யமுனைககரைககே என்னை உயத்திடுமின்) என்கிறபடியே யமுனையின கரை சேர்ந்தார்கள

சந்திரிகை ப்ரகாசிக்கவும் தென்றல் மணங்கமழவும், மணற்குன்றுகள் அநந்தனது ஸௌந்தர்யத்திற்கு ஸோபானபங்கதிகள்போல அழகாக ப்ரகாசிக்கவும், யமுநாதீரத்தில் கண்ணன் பஞ்சலக்ஷம் குடிப்பெண்களுடன் திருக்குரவை என்னும் ராஸக்ரீடையின் ரஸத்தை அனுபவிக்க, அவ்வநுபவ ஜனிதப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அவர்கள் தரிக்கமாட்டாமையைக்கண்டு அவன் அவர்களது ஆனந்தம் ஸாதமிக்க ஸாதமிக்க போகம் தரவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அது ஸாத்மிக்கைக்காக அந்தர்த்தானமானான்.

அப்பெண்கள் அனைவரும் அவ்வமுதனைக் காணாமல், பிசசேறியவர்போல் ஆங்காங்கு அலைந்தும் திரிந்தும் அவ்வாற்றின் கரையிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களையும் செடிகளையும் கொடிகளையும் மலைகளையும் நதிகளையும் வனங்களையும் கண்டு எம்கண்ணனைக் கண்டீர்களோ? கண்டால் கண்டவாறு உரைக்கவேணுமென்று அவற்றின் காலைப்பிடித்து கேட்டும் அவை ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாமையாலே, சோகாதிரேகத்தால் தரிக்கமாட்டாமல் பூர்வானுபூதங்களான ததீயஸ்மிதிகதி ஸம்பாஷண ஸம்ச்லேஷண ஸாகூதஸ்மித ரஹஸ்ய சேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்தும் தாங்கள் அவற்றை நுகரித்தும் கல்யாண குணங்களை அநுபவித்தும் அவ்வனுபவத்தாலுண்டான ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் உள் அடங்காமையாலே அது கானரூபமாக வெளியாக அகதித்ததை ஸ்ரீசுகபகவான் பரீக்ஷித்து மஹாராஜருக்கு அருளிச்செய்கிறார்

கோபிகாகீதையின் ப்ரதிபதார்த்தமும் தாற்பரியமும்.

𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌃
𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑌾 𑌶𑌶𑍍𑌵𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 ।
𑌦𑌯𑌿𑌤 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌤𑌾𑌵𑌕𑌾𑌃
𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌧𑍃𑌤𑌾𑌸𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑍇 ॥

ஜயதி தேதிகம் ஜந்மநா வ்ரஜ:
சரயத இந்திரா சசவதத்ர ஹி ।
தயித த்ருசயதாம் திக்ஷு தாவகா:
த்வயி த்ருதாஸவஸ்த்வாம் விசிந்வதே (1)

பதவுரை தயித—ஓ ப்ரியமானவனே
தே—உன்னுடைய
ஜன்மனா—அவதாரத்தால்
வ்ரஜ:—கோகுலம்
அதிகம்—உயர்ந்திருக்கும்படி
ஜயதி—மேலாக இருக்கின்றது
ஹி—எக்காரணத்தால
அத்ர—இக்கோகுலத்தில்
இந்திரா—இலக்ஷ்மியானவள்
சச்வத—எக்காலமும்
ச்ரயதே—பொருந்தியிருக்கின்றனளோ? (அக்காரணத்தால) என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேணடும்.
தாவகா:—உன்னுடையவர்களாயும்
த்வயி—உன்னிடத்தில் அல்லது உனக்காக
த்ருதாஸவா:—பிராணனைத் தரித்திருப்பவராயும் இருக்கின்ற (பெண்கள்)

த்வாம்—உன்னை
திக்ஷு—திசைகளில
விசின்வதே—தேடுகிறார்கள்
தவயா=தேவரீரால்
த்ருச்யதாம்—(நீ எங்கள் கண்களுக்கு) புலப்படவேண்டும்

தாத்பரியம்—கோபிமார் கண்ணனைக் காணாமையாலே, வருந்தியவர்களாய், அவனது கல்யாண குணங்களைக் கீர்த்தித்தது, அதாகிய அமுதைப்பருகிப்ராணதாரணம பண்ணுகிறார்கள.

எங்கள்மேல் அதிக ப்ரியமுள்ளவனாகிய நீ, எங்களது வாஸஸ்தானமான கோகுலததில் அவதரித்தபின் (அகலகில்லேனிறையும்) என்று உன்னைவிட்டகலமாட்டாத லக்ஷ்மியானவள் இங்கே நித்யவாஸம் செய்கிறாளாகையால் செல்வப்பெருக்கினால் தனக்குமேல இல்லை என்னுமபடி கோகுலம் விளங்குகின்றது.

அவ்விதமான உன்னுடைய மேன்மையை அறிந்தும் அதனால் உன்னிமித்தமாக தங்கள ப்ராணனை தரிக்கின்றவர்களும உன் சொத்துகளான நாங்கள் உன்னைக்காணாமல பறபல திசைகளிலும் அலைந்து தேடி திரிகிறோம நீ புலப்படவேண்டும என்று வேண்டிக கொள்ளுகிறார்கள்.

𑌶𑌰𑌦𑍁𑌦𑌾𑌶𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌜𑌾𑌤
𑌸𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑍋𑌦𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍁𑌷𑌾 𑌦𑍃𑌶𑌾 ।
𑌸𑍁𑌰𑌤𑌨𑌾𑌥 𑌤𑍇 𑌶𑍁𑌲𑍍𑌕𑌦𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾
𑌵𑌰𑌦 𑌨𑌿𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋 𑌨𑍇𑌹 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌧𑌃 ॥

சரதுதாசயே ஸாது ஜாதஸத்
ஸரஸிஜோதர ஸ்ரீமுஷா த்ருசா ।
ஸுரநாத தே சுல்க தாஸிகாः
வரத நிக்னதோ நேஹ கிம் வதः ॥ (2)

சரதுதாசயே—சரத்காலத்தியமடுவில்
ஸாதுஜாத—செழித்து வளர்ந்தழகிய
ஸதஸரஸிஜோதர ஸ்ரீமுஷா
ஸதஸரஸிஜ—தாமரைமலரின்
உதர—மத்தியத்தினுள்ள
ஸ்ரீ-சோபையை அபஹரிக்கின்ற
த்ருசா—நேத்திரங்களால்
ஹே ஸுரதநாத—நல்லானந்தத்தைக்கொடுப்பவனே!
ஹே வரத—ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பவனே!
தே—உனக்கு
அசுல்கதாஸிகா:—பணம்வாங்காமல் அடிமைப்பட்டவர்களான (எங்களை)
நிக்னத:—வதம்செய்கின்ற
தே—உனக்கு
இஹ—இங்கு
நகிம்வத:—இதுவதமாக ஆகவில்லையா?

(தா - ம்.) நெடிய ஆழமுள்ள மடுவில்முளைக்கும் செழித்த கொடியுடன் கூடியும சூரியனது கரங்களால் அலர்ந்ததாமரைமலர்போல் சுந்தரமான கண்களின அழகைக்காட்டி அதனுல எங்களைஸ்வாதீனம்செய்தாய், அதனுல்நாங்கள உனக்குகூலியில்லாமல் அடிமைப்பட்டோம நீ எங்களுக்குவேண்டிய இன்பத்தைத்தந்தும் ஆத்மபர்யந்தமான அபீஷ்டங்களைக் கொடுத்தும் எங்களுக்கு நாதனுனநீ, எங்களை இவவாறுசெய்வது நயாமா? இங்கு நீசெய்யும் செயல் ஸ்திரீவதமாகிய கொடிய

செயலென்று தோன்றவில்லையா? ஆயுதத்தால் வெட்டுவதையே வதமென்றும், கண்ணழகால் கொல்லுவது வதமன்றென்றும் உன் எண்ணமோ? எனகிறார்கள்.

𑌵𑌿𑌷𑌜𑌲𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌲𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌤𑍍
𑌵𑌰𑍍𑌷𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌦𑍍 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑌲𑌾𑌤𑍍 ।
𑌵𑍃𑌷𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍
𑌋𑌷𑌭 𑌤𑍇 𑌵𑌯𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃 ॥

விஷஜலாசயாத் வ்யாளராக்ஷஸாத்
வர்ஷ மாருதத் வைத்யுதா நலாத் ।
வ்ருஷமயாத்மஜாத் விசவதோ பயாத
வருஷப தே வயம ரக்ஷிதா முஹு: ॥ (3)

ஹே ரிஷப! எல்லாவற்றிலும் உயர்நதவனே!

விஷஜலாபயாத—விஷமகலநத ஜலமாகிய காளியமடுவின் ஜலத்தால் உண்டான நாசததினின்றும்,

வ்யாளராக்ஷஸாத—உருவம்தரிததுவநத அகாசுரனினின்றும்,

வர்ஷமாருதாத்—மழையுடனகூடிய வெறுஙகாற்றினின்றும்,

வைதயுதானலாத= அபபோதுண்டான நெருபபிடியினின்றும்.

வ்ருஷமயாதமஜாத்—அரிஷ்டன என்றும அசுரன, மயனுடைய புத்திரனான வ்யோமாசுரன, இவர்களால் உண்டான ஆபத்துக்களினினறும்,

விசவதோபயாத்—மற்ற எல்லா ஆபத்துக்களின்றும்,

தே—உனனால்,

வயம-நாஙகள்

முஹு:—பலமுறை

ரக்ஷிதா:—காப்பாறறப்பட்டோம்,

(தா - ம்) ஓ! நாதா! நீ இதுவரை எங்களைகிருபையினால பலபல ஆபததுகளைப் போக்கி ரக்ஷித்தாய். ஆபத்ரக்ஷகனான நீ இப்பொழுது உன் கண்ணழகை காட்டி மறைதது எங்களைக் கொல்லுவது உசிதமன்று "விஷவ்ருக்ஷோபி" இதயாதி நயாயம உனனளவும வாராதோ! என்று சொலலுகிறார்கள

𑌨 𑌖𑌲𑍁 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌅𑌖𑌿𑌲𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑍃𑌕𑍍 ।
𑌵𑌿𑌖𑌨𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇
𑌸𑌖 𑌉𑌦𑍇𑌯𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 ॥

ந கலு கோபிகா நந்தனோ பவாந்
அகில தேஹிநா மந்தராத்ம த்ருக் ।
விகந ஸார்த்திதோ விசவ குப்தயே
ஸக உதேயிவாந ஸாத்வதாம் குலே ॥ (4)

ஹேஸகே!—ஓ நணபனே!
பவான்—நீ.
கோபிகானந்தனः—கோபியாகியயசோதையின்புத்திரன்
பவதி-ஆகிறீர்
ந—அன்று
கலு—நிசசயம். (ஆனால் யார் எனின.)
அகிலதேஹினாம்—பிராணிகள அனைத்துக்கும்
அந்தராத்மதருக்—ஜீவர்களுள் இருப்பவனாய் (எல்லா வறறையும்) பார்ப்பவன்
விகனஸா—பிரமனால்
விச்வகுப்தயே—ப்ரபஞசத்தைக்காப்பதற்காக
அர்த்திதः-ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனாகி
ஸாத்வதாம்—யாதவர்களின

குலே—வம்சத்தில்
உதேயிவான்—அவதரித்தாய்

(தா - ம்) லோகங்களெல்லாவற்றையும் காப்பாற்ற அவதரித்ததுமன்றி தன்னை ஆச்ரயித்தவரிடம் பக்ஷமுள்ளவனை நீ யசோதையின் புத்திரனன்று; எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் உள் நிற்பவன் என்று நாங்கள் நிச்சயமாக உணர்ந்தோம். அப்படிப்பட்ட நீ ஆச்ரிதரான எங்களைக் கைவிடுவது நியாயமோ என்கிறார்கள்.

𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌣𑌿𑌧𑌰𑍍𑌯 𑌤𑍇
𑌶𑌰𑌣𑌮𑍀𑌯𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 ।
𑌕𑌰𑌸𑌰𑍋𑌰𑍁𑌹𑌂 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌕𑌾𑌮𑌦𑌂
𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌧𑍇𑌹𑌿 𑌨𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ॥

விரசிதாபயம் வருஷ்ணிதூர்ய தே
சரணமீயுஷாம் ஸம்ஸ்ருதேர் பயாத் ।
கரஸரோருஹம் காந்த காமதம்
சிரஸி தேஹி ந: ஸ்ரீகரக்ரஹம ॥ (5)

ஹே! வ்ருஷ்ணிதூர்ய!—வ்ருஷ்ணிவம்சத்தியவரினயோக க்ஷேமம் முதலியவையாகிய பாரத்தை வஹிப்பவனே!
ஸம்ஸ்ருதே:—ஸம்ஸாரத்திலுண்டான
பயாத்—பயத்திஞல்
தே—உன்னுடைய
சரணம்—திருவடிகளை
ஈயுஷாம்—(சரணம) அடைந்தவற்கு
விரசிதாபயம்—அபயப்ரதானம் செய்ததும
காமதம்—அபீஷ்டங்களை கொடுப்பதும்

ஸ்ரீகரக்ரஹம்—பெரியபிராட்டியாரின்கையைப்பிடித்தது மான

காஸரோருஹம—தாமரைமலர் போன்ற காத்தை

ஹே! காந்த!—மனதிறகிசைநதவனே!

நஃ—எஙகளுடைய

சிரஸி—உததமாஙகததில்

தேஹி—வைக்கவேண்டும

(தா-ம்) கணணபிரான் தஙகள் வார்த்தையைக் கேட்டு தஙகள கண்களுககுபபுலப்படாமல் நின்று, ஆ ஞல் நான் உங்களுககுசசெய்ய வேண்டுவதென்,, என்று கேட்பதாக நினைத்து கோபிமார் இநதசலோகம் தொடஙகி நானகு சலோகஙகளாலே அவன் தஙகளுக்குச் செய்யவேண்டியதைச் நிசசயித்துக்கொடுக்கிறார்கள்.

வ்ரஜஜநார்திஹந வீர யோஷிதாம்
நிஜஜநஸ்மய த்வம்ஸநஸ்மித ।
பஜ ஸகே பவத்கிங்கரீ: ஸ்ம நோ
ஜலருஹாநநம் சாரு தர்சய ॥

வ்ரஜஜநார்ததிஹந வீர யோஷிதாம்
நிஜஜநஸ்மய த்வமஸநஸ்மித ।
பஜ ஸகே பவத்திஙகரீஃ ஸ்ம நோ
ஜலருஹாநநம் சாரு தர்சய ॥ (6)

ஹே!வ்ரஜஜநார்த்திஹந!—திருவாய்பபாடியிலஜனஙக ளின வருத்ததததை நீககுமவனும,

ஹே!வீர!—அதறகேறறவீரிய முள்ளவனும்,

நிஜஜநஸ்மயத்வம் ஸனஸமிய!—தனனைப்பறறிய ஜனங் களுக்குண்டான கர்வததைதநாசம் செய்யும் புனசிரிப் புடையவனே!

ஹே! ஸகே!—ஓ நண்பனே!
பதத்கிங்கரீ:—உனக்கு அடியாராகிய
யோஷிதாம—ஸ்திரீகளான
ந:—எங்களை
பஜ—அநுசரிப்பயாக
ஸ்ம—நிசசயமாக
சாரு—அழகிய
ஜலருஹானனம்—தாமரைமலர் போன்றதிருமுகத்தை
(எங்களுக்கு)
தர்சய—காட்டவேண்டும்

(தா - ம்) ஓ! கண்ணு! நீ ஆயர்பாடியில் அவதரித்தது முதல் அங்குள்ள ஆயருக்கு நேர்ந்த பலதுன்பங்களை நீக்கியும், அதறகேறறவீரியம் முதலிய கல்யாண குணங்கள் உள்ளவனுகவும், அவ்வவ் காலங்களில் உன்னை ஆச்ரயித்தவர்க்கு உண்டாகும கர்வத்தை ஒழித்து அவர்களுககு நன்பனுகவும இருக்கின்ற நீ எங்களண்டைக்கு வரவேண்டும் நாங்கள் உனக்கு அடியாராகையால் எங்களுக்கு உன அழகிய திருமுகமண்டலத்தைக் காட்டி அருளவேண்டுமென்று வேண்டுகிறுர்கள்.

𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 ।
𑌤𑍃𑌣𑌚𑌰𑌾𑌨𑍁𑌗𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌨𑌂 ।
𑌫𑌣𑌿𑌫𑌣𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍇 𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌂
𑌕𑍃𑌣𑍁 𑌕𑍁𑌚𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌹𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑌂 ॥

ப்ரணததேஹிநாம் பாபகர்சநம்
த்ருணசரானுகம் ஸ்ரீநிகேதநம |
பணிபணார்ப்பிதம தே பதாம்புஜம்
க்ருணு குசேஷுந: க்ருந்தி ஹ்ருச்சயம் || (7)

ப்ரணததேஹிணும=(தன திருவடியில்) வணங்கிய ஜனங்களின்
பாபகர்சனம=பாவத்தை யொழிக்கின்றதும
த்ருணசராணுகம்—புறகளைத்தின்று ஜீவிக்கும் பசுக்களினபின் செல்லுமதும்
ஸ்ரீநிகேதனம்—எட்டுவகை செல்வங்களுககும் இருப்பிடமாயும
பணிபணார்பபிதம்=காளீயனென்னும் ஸர்பததின்படத்தினமேல் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற
தே, பதாம்புஜம—உனனுடைய தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை
ந:—எங்களுடைய
குசேஷு—ஸதனங்களினமேல
க்ருணு—வைப்பாயாக (அவ்வளவன்றிக்கே)
ஹ்ருச்சயம்—எங்கள மனதிலிருக்கும் (காமத்தை) இதரவிஷய ப்ராவண்யததை
க்ருந்தி—அறுததுவிடவேணடும்.

(தா - ம்) கண்ணு! நாங்கள்சிற்றம்சிறுகாலேவந்து, உனனைச சேவிதது, உன்னுடைய பொறதாமரைமலர் போன்ற அடியைபபோற றும் பொருளைக் கேட்டருள வேணடும. புறகளைத்தினனும அறிவிலிகளான பசுக்களைமேய்தது ஜீவிககும் குலததில பிறநதவனாகையால் நீ எஙகளிடம குற்றேவலகளைக கொள்ளாமல போக லாகாது கோவிநதா! நாங்கள பரயோஜ நாநதரஙகளைக் கொண்டகலுமவர் அனறுகாண காலததுவமுள்ள தனையும உனக்கே நாம்ஆள்செயது உனனைவிடடகலோ மாகையால் இதரவிஷயஙகளில் எமக்குணடான ப்ராவணியத்தைபபோககி யருளவேணடு மென்கிறார்கள்.

𑌮𑌧𑍁𑌰𑌯𑌾 𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌵𑌲𑍍𑌗𑍁𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌯𑌾
𑌬𑍁𑌧𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣 ।
𑌵𑌿𑌧𑌿𑌕𑌰𑍀𑌰𑌿𑌮𑌾 𑌵𑍀𑌰 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑍀𑌃
𑌅𑌧𑌰𑌸𑍀𑌧𑍁𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌨𑌃 ॥

மதுரயா கிரா வல்கு வாக்யயா
புதமனோஜ்ஞயா புஷ்கரேக்ஷண ।
விதிகரீரிமா வீர முஹ்யதீ
ரதரசீது நாப்யாயயஸ்வ நஃ (8)

ஹே! புஷ்கரேக்ஷண!—புண்டரீகம் போன்றகண்கள் உள்ளவனே!
மதுரயா—செவிக்கினியதாயும்,
வல்குவாக்யயா—இனியசொறகளால் நெருஙகியும்
புதமனோஞ்ஞயா—நல்லோர்க்கழகிதாயுமிருக்கின்ற
கிரா—வார்த்தையினுல
முஹ்யதீ:—மோஹிததவர்களும,
விதிகரீ:—ஆஜஞையைச செய்பவர்களுமான
இமா:—இநத
ந:—எஙகளை
ஹேவீர!—ஓ வீரனே!
அதரஸீதுனு—அதராமருதத்தினுல்
ஆப்யாயயஸ்வ—பிழைக்கச்செய்யவேணடும்

(தா - ம்) உன் திருவடியை எஙகள சிரசில் வைதது ஆசரிதரான அடியோஙகளை உஜஜீவிக்கச செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்ததிததார்கள் முன் சுலோகத்தில்; அதை அவன கேட்டு நீங்கள் அவ்வளவு பாக்கியம் படைததவர்களன்றே! என்ன உன் அழகிய அதரமதைய, பாவி நீ எனறென்று சொல்லாய்,, என்றுமாப்

போலே ஓர் வார்த்தையாகிலும் சொல்லி எங்களை பிழைக்கச் செய்யவேண்டு மென்று வேண்டுகிறார்கள். இந்தச்லோகத்தில்.

𑌤𑌵 𑌕𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂
𑌕𑌵𑌿𑌭𑌿𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌪𑌹𑌂 ।
𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑌾𑌤𑌤𑌂
𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌗𑍃𑌣𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌦𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌃 ॥

தவ கதாம்ருதம் தப்தஜீவநம்
கவிபிரீடிதம் கல்மஷாபஹம்
சரவண மங்களம் ஸ்ரீமதாததம் ।
புவி க்ருணந்தி யே பூரிதா ஜநா: ॥ (9

தப்தஜீவனம்—ஆத்யாத்மிகம் முதலிய ஸம்ஸாரதாபத்ரயத்தாலே வெந்தவர்களை பிழைக்கச்செய்வதாயும்
கல்மஷாபஹம்—பாவங்களை நீக்கும்தென்று.
கவிபி:—பிரமன்முதலியவர்களால்
ஈடிதம்—ஸ்தோத்ரிக்கப்பட்டும்
சரவணமங்களம்—கேட்டமாத்திரத்திலேயே எல்லாசுபங்களையும் கொடுப்பதும்
ச்ரீமத்—சாந்திமுதலிய ஸத்குணங்களைத் தருவதாயும்
ஆததம்—இப்பெருமையுள்ளதென்று எங்கும் பிரஸித்தி பெற்றதாயுமிருக்கின்ற
தவ—உன்னுடைய
கதாமருதம்—கதையாகிய அமுதத்தை
யே—எவர்
புவி—இம்மண்ணுலகில்
க்ருணந்தி—நிரூபிக்கின்றார்களோ

தே—அந்த
ஜனா:—ஜனங்கள
பூரிதா:—முந்தியபிறப்பிலவெகுதானம பண்ணியவர்கள்

(தா - ம்) இவவாறு வேண்டியும அவன் முகம் காட்டாமையாலே, 'எங்களுக்கு உனனை விசலேஷிததிருப்பதால் மரணம் நேரிட்டதே ஆனால் உன் கதையாகிய அமுததகதைப்பருகின சுகிருத்துககள் இச்சமயம்எங்களை வஞசிததார்கள், நீ எஙகள கணகளுக்குத் தோறறினையாகில உனகதாம்ருதபானம் பண்ணின தன்யாரைவிட உன்னை ஸாக்ஷாதகரிககின்ற நாங்கள் எவ்வளவோ மேலானவர்கள் எனறு எண்ணியதனால் "தயித த்ருசயதாம்" எனறு வேண்டுகிறோம என்கிறார்கள்

𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂
𑌵𑌿𑌹𑌰𑌣𑌂 𑌚 𑌤𑍇 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 ।
𑌰𑌹𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌯𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌃
𑌕𑍁𑌹𑌕 𑌨𑍋 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 ॥

ப்ரஹஸிதம ப்ரிய ப்ரேமவீக்ஷிதம்
விஹரணம ச தே த்யானமங்களம |
ரஹஸி ஸம்விதோ யா ஹ்ருதி ஸ்ப்ருசஃ
குஹக நோ மநஃ க்ஷோபயந்தி ஹி|| (10)

ஹே]ப்ரிய—ஓப்ரியனே!
ஹேகுஹக!—ஓவஞ்சகனே
தவ—உனனுடைய
ப்ரஹஸிதஞ்ச—புன்சிரிப்பும்,
ப்ரேமவீக்ஷிதம்—ப்ரியத்துடன் பாரவையும
தயானமஙகளம்—த்யானித்தமாத்திரத்தில இன்பமூட்டுவதாகிய

விஹரணஞ்ச—விளேயாடுமை
யா:—எந்த
ரஹஸி—ஏகாநதத்தில்
ஸமவிதः—ஸங்கேதமான காரியஙகளோ?
தா:—அவைகளும்
ஹ்ருதிஸ்பருசः—இதயததில்வைதத
(தாசச—அவையும)
நः—எஙகளுடைய
மநः—மனதை
க்ஷோபயநதிஹி—கலக்குகினறனவனறோ?

(தா - ம்) என கதையைக் கேட்பதிஞலேயே உங்கள் இஷ்டம் சிததிபெறில எனனேக்காணவேண்டுவதென? என்று கண்ணனதிருவுள்ளமாகக்கருதி, உனது விலாஸ சேஷ்டைகளில ஈடுபட்டு அதனுல் கலக்கமுற்ற எஙகள் மனம் அவவளவால சாந்திஅடையமாட்டாது. ஆகையால் நீ எஙகளுக்கு முகம்காட்ட வேணுமெனறு பிரார்த்திககிறூர்கள

சலஸி யதவ்ரஜாச் சாரயந பசூந
நளிநஸுநதரம் நாத தே பதம।
ஸிலத்ருணாஙகுரை: ஸீததீதி ந:
கலிலதாம மந: காநத கச்சதி ॥ (11)

ஹே நாத!—ஓநாத
ஹே காந்த—மநதிறகிசைநதவனே

யத—எபபொழுது
பசூன—பசுக்களை
சாரயன்—மேய்பபவனுகி
வ்ராஜாத்—திருவாய்ப்பாடியினின்றும
சலஸி—போகின்றுயோ?
ததா—அப்பொழுது
நலிநஸுந்தரம்—தாமரைமலர்போல மெதுவான
தே—உன்னுடைய
பதம்—திருவடிகள
ஸிலத்ருணாங்குரை:—உளசிபோல கொடியபுறகளின்மு ளைகளால
ஸீததி—வருநதுகிறதென்று
ந:—எங்களுடைய
மந:—மனமாநது
கலிலதாம்—கலக்கத்தை
கசசதி—அடைகின்றது.

(தா - ம்) ஓ பெண்களே! நீஙகள தைரியததால் எல்லாவறறையும் மறநது சுகமாக இருஙகள. ஏன் இப்படி ப்ரயாஸப்படவேணடும்? என்று கண்ணன் திருவுள்ளமாகக்கருதி, உன்மீது எங்களுக்குண்டாயிருககும் அளவறற அனபினுலும்' உனது ஸவுந்தரியததாலுணடான காமத்தாலும பிரீதியினுலும், லோகவிலக்ஷணமாயும் ஆசசரியகரமாயும் இருக்கினற உனது ஸவுகுமார்யத்திறகுத தகாதபடி, காட்டில நீ சஞசரிப்பதைப் பார்த்து ஸஹிககப்போகாமல் எஙகள் மனம கலஙகுவதினுலும, நாஙகள மறந்திருக்கப்போமோ? அவ்விஷயததில் சக்தி அற்றவர்கள நாங்கள் எனறு பெண்கள் பதில் கூறுகிறுர்கள் இரண்டு ச்லோகங்களில்

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

திநபரிக்ஷயே நீலகுநதலை:
வநருஹாநநம பிபரதாவருதம் ।
கவநாஜஸவலம தர்சயந முஹுர்
மநஸி ந ஸமரம வீர யச்சஸி ॥ (12)

திநபரிக்ஷயே—ஸாயஙகாலததில்
நீலகுநதலை:—கறுததமுன் உசசிமயிர்களால்
ஆவருதம்—மூடப்படடதாயும
கநாஜஸ்வலம—வனததியதூள்கள் படிநதுமிருக்கின்ற
வநருஹானனம—தாமரைமலர்போனற திருமுகததை
பிப்ரத்—தரிககின்ற
ஹே! வீர!—ஓ வீரனே!
தவம—நீ(அம்முகத்தையே)
முஹு:—பலமுறை
தர்சயன்—காட்டியவனாகி
ந:—எஙகளுடைய
மனஸி—மனதில்
ஸமரம்—காமத்தை
யசசஸி—கொடுக்கின்றாய்.

(தா - ம்) ஓ! நாத! ஸாயங்காலத்தில தாமரைமலரானது கரிவண்டுகளால் சூழப்படுமாபோல் கறுத்த முன்னுச்சி மயிர்களால் சூழப்பட்டும வனஸஞ்சாரத்தால் தூளபடிந்தும் இருக்கின்ற அழகிய திருமுகத்தை உடையவனாய நீ அம்முக மண்டலத்தைப் பலமுறை

எங்களுக்கு காட்டியதில் பார்த்தவர்களான எங்கள் மனதில் காமத்தை உண்டாக்குகின்றாயோ? ஆதலால் நாங்கள் உன்னை எப்படி மறப்போம் என்கிறார்கள்.

𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌕𑌾𑌮𑌦𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌜𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂
𑌧𑌰𑌣𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌮𑌾𑌪𑌦𑌿 ।
𑌚𑌰𑌣𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌂 𑌶𑌨𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌚 𑌤𑍇
𑌰𑌮𑌣 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌰𑍍𑌪𑌯𑌾𑌧𑌿𑌹𑌨𑍍 ॥

ப்ரணதகாமதம் பத்மஜார்சிதம்
தரணிமண்டநம் த்யேயமாபதி ।
சரணபங்கஜம சந்தமம் சதே
ரமண நஃ ஸ்தநேஷ்வர்ப்பயாதிஹந ॥ (13)

ஹே! ரமண—ஓ ஆனந்தகரனே!
ஹே! ஆதிஹன!—மனோவ்யாதியை நீக்குமவனே!
ப்ரணதகாமதம—அடிவணங்கினவர்களின் இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாயும
பத்மஜார்சிதம—ப்ரம்மாவினால் ஆராதிக்கப்படும
தரணிமண்டனம—பூமிக்கு அணியாயும
ஆபதி—துன்பம் வந்தபோது
த்யேயம்—தயானம செய்யத்தக்கதாயும்
சந்தமம்ச—(ஸேவிக்கும்ஸமயத்தில) சுகமாயுமிருக்கின்ற
தே—உன்னுடைய
சரணபங்கஜம்—தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை
நஃ—எங்களுடைய
ஸ்தனேஷு—தனங்களில்
அர்ப்பய—வைப்பாயாக.

(தா - ம்) க்ருஷ்ணா! நாங்கள் மேற்சொன்ன காரணங்களால உன்னைமறந்து வாழ்வோமல்லோம், ஆகை

பால, மற்ற எவ்வகையாலும் நீக்க முடியாத எங்களது இஷ்டத்தை கொடுத்து எங்களது தாபத்தை தணியச் செய்யவேணும் என்றுப் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள் இரண்டு ச்லோகங்களால்.

𑌸𑍁𑌰𑌤𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍍𑌠𑍁 𑌚𑍁𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌂 ।
𑌇𑌤𑌰𑌰𑌾𑌗𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂
𑌵𑌿𑌤𑌰 𑌵𑍀𑌰 𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌧𑌰𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 ॥

ஸுரதவர்த்தநம் சோகநாசநம்
ஸ்வரிதவேணுநா ஸுஷ்டு சும்பிதம் ।
இதரராகவிஸ்மாரணம் ந்ருணாம்
விதர வீர நஸ்தேதராம்ருதம் ॥ (14)

ஹே! வீர!—ஓ வீரனே!
ஸுரதவர்த்தனம்—மேன்மேலும் ஆனந்தத்தைப் பெருக்குகின்றதும்
சோகநாசனம்—எல்லா வருத்தங்களையும் ஒழிப்பதாயும்
ஸ்வரித வேணுனா—ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வரங்களை வெளியாக்குகின்ற குழலினால்
ஸுஷ்டு—அழகியதாகும்படி
சும்பிதம்—(உதடுகளால்) பரிசிக்கப்பட்டும்
ந்ருணாம்—மனிதர்க்கு
இதரராகவிஸ்மாரணம்—வேறு இஷ்டங்களை மறக்கச்செய்வதுமான
தே—அதராம்ருதம் உன்னுடைய கீழ் உதடாகிய அமுதத்தை
நஃ—எங்களுக்கு
விதர—கொடுத்தருளவேணும்,

(தா - ம்.) ஓ! மாதவா! நீயாதவ குலத்தில் பிறந்து எங்களுக்கு உன்சரண கமலத்தைக் கொடுப்பதுமாத்திரம் போராது அதனை எங்கள் அநிஷ்டம் ஒழியுமே அன்றி இஷ்டம் உண்டாகாதுகாண் ஆகையால் எல்லாவகையாலும் இதர விஷயங்களில் அடியோங்களுக்குண்டான பற்றை ஸவாஸனமாக அறுத்து நிரவதிகமாக ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவல்லதான உனது அதராம்ருதத்தைத் தந்தருளவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்

𑌅𑌟𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌨𑌨𑌂
𑌤𑍍𑌰𑍁𑌟𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚 𑌤𑍇
𑌜𑌡 𑌉𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌕𑍃𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑌾𑌮𑍍 ॥

அடதி யத் பவாந் அஹ்நி காநநம்
த்ருடி யுகாயதே த்வாமபச்யதாம் ।
குடிலகுந்தளம் ஸ்ரீமுகம் ச தே
ஜட உதீக்ஷதாம் பக்ஷ்மக்ருத் த்ருசாம் ॥ (15)

யத்—எப்பொழுது
பவான்—நீ
அஹ்னி—பகலில்
கானனம்ப்ரதி—பிருந்தாவனத்தைநோக்கி
அடதி—செல்கின்றையோ?
ததா—அப்பொழுது
த்வாம்—உன்னை
அபச்யதாம்—காணாத
ப்ராணினும்—பிராணிகளுக்கு
த்ருடி—அரைக்ஷணமும்

யுகாயதே—யுகமபோல இருக்கின்றது
புநஃச—மறுபடியும் (ஸாயஙகாலம)
குடிலகுநதலம—கோணலானமுன்னுசசி மயிர்களையுடை
யதானதை
ஸ்ரீமுகம—உன அழகிய முகததை
உதீக்ஷதாம—ஸேவிக்கின்ற
த்ருசாம—கண்களுக்கு
பக்ஷ்மக்ருத்—இமைகளைஸ்ருஷ்டிததவரானபிரமன
ஜடஃ—மூடனேயாவன

(தா - ம்.) ஓ! கோவிநதா! நாஙகள அரைக்ஷண மும் உன்னைவிடடுப்பிரிநது தரிக்கமாட்டாதவர்களாய் இதர விஷயஙகளெல்லா வறறையும் ஸாவஸஙக பரித யாகம பண்ணி, நாஙகள யதிகளபோல் உன்னையே ஆசரயித்தோம். ஆனபின்பு நீதான் எஙகளை விலய ட்டுப் பிரிவதறகு எப்படி இஷ்டப்படுவாய்? உன திரு முக மண்டலததை சேவியாத போது நிரந்தரதுக்கத தையும், சேவித்தபோது நிரவதிகஙகளுள்கானநததை யும் அனுபவித்து இபபடி த்வததீனஸத்தாகாசளவர் களான அடியோஙகளை நீதான கைவிட வல்லையோஎன் கிறார்கள.

பதிஸுதாந்வய ப்ராத்ரு பாந்தவாந
அதிவிலங்க்ய தே ஹ்யச்யுதாகதாஃ।
கதிவிதஸ்தவோத்கீதமோஹிதாஃ
கிதவ யோஷிதஃ கஸ்த்யஜேந்நிசி ॥

பதிஸுதாநவய ப்ராத்ரு பாந்தவாந
அதிவிளஙகய தே ஹ்யசயுதாகதாஃ।
கதிவிகஸ தவோத கீதமோஹிதாஃ
கிதவ யோஹிதஃ கஸ்தயஜேந்நிசி ॥

ஹே! அச்யுத!—ஆச்ரித ரக்ஷணவ்ரதத்தினின்றும் வழு வாதவனே! தன்னைப்பற்றிய ஆச்ரிதரை வழுவவிடா தவனே!
பதிஸுத—தான்வயப்ராதருபாந்தவான—பதிகளையும் சுதர் களையும் அவர்களின் குல மேன்மையையும், உடன் பிறந்தவர்களையும், உறவினரையும்
அதிவிலங்க்ய—அலக்ஷ்யம்செய்து
தவ—உன்னுடைய
உத்கீத மோஹிதா: ஸத்ய:—காந்தாரஸ்வரத்தால் ஹத்த கானத்தால் நினைவுமாறினவர்களாய்க் கொண்டு
கதிவித:—எங்கள்வரவை அறிந்த
தே—உன்னுடைய
அந்தி=அண்டைக்கு சமீபத்தில்
ஆகதா:—வந்தவர்களான
யோஷித:—(ஸ்வபாவத்தால்)பயந்தவர்களான பெண் களை
நிசி=கொடிய இராத்திரிகாலத்தில்
ஹே! கிதவ்—ஒத்தாரத்தனே!
க:—நல்லஸ்வபாவமுடையவன் எவந்தான்
த்யஜேத—விட்டுவிடுவான்?

(தா-ம்) ஓ! வாஸுதேவா! தன்னை ஆச்ரயித்த வரை ஸர்வவிதத்தாலும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற வ்ர தத்தைக் கைவிடாதவன் என்ற அழகிய அர்த்தமுள்ள அச்யுதன் எனனும் உனது திருநாமத்தாலும், காந்தா ர ஸ்வரத்தால் அதிபோக்யமான உனது கீதத்தாலும் நாங்கள் மதிகெட்டோம். தத்கார்யமாய் ஸகல ஆபத் தமர்களையும் பந்துக்களையும் உபேக்ஷித்தோம் அவ்வள வன்றிக்கே எங்களவரவை அறிந்தவனான உன்னண்

டைக்கும் வநதோம எல்லா வுறவும் நீயே யென்றுவிச்வ ஸித்து வநத அபலைகளான பெண்களைத தனிமையிலே விட்டுவிடுவது நியாயமோ? நீ தூர்த்தனுகையாலே உன் ஸ்வபாவததிறகிது தகுநததே யன்றி நல்லஸவபாவ முள்ளவர் ஒருவரும இபபடி செய்யமாட்டார்கள் என் கிறூர்கள்.

ரஹஸி ஸம்விதம ஹ்ருசசயோதயம்
ப்ரஹஸிதாநநம ப்ரேமவீக்ஷணம |
பருஹதுஃச ரியோ தாம வீக்ஷ்ய தே
முஹுரதி ஸ்பருஹாம் முஹ்யதே மநஃ|| (17)

ரஹஸி—ஏகாநததததில்
தவ—உன னுடைய
ஸமவிதம—ஸங்கேதகாரியத்தைதயும
ஹ்ருசசயோதயம—காமத்தை உண்டாக்குகின்ற
ப்ரேமவீக்ஷணம—பரீதியுடன கூடிய நோககையும்
ப்ரஹஸிதானனம(ச)—உன அபிப்ராயததுடன் கூடிய திருமுகததையும்
சரியஃ—பெரியபிராட்டியாருக்கு
தாம—ஸதானமாகிய
தே—உன னுடைய
பருஹத—விசாலமான
உரஃ—திருமார்பையும்
வீக்ஷ்ய—பார்த்து

(எங்களுக்கு) அதிஸ்பருஹா—அதிக ஆசையானது
(உண்டாகின்றது)

முஹு:—பலமுறை

மன:—மனது

முஹ்யதே—மோக்ஷத்தை அடைகின்றது.

(தா - ம்.) ஓ கோபாலா! நீ எங்களை இப்பொழுது விச்லேஷித்தாலும், விச்லேஷிப்பதற்கு முன் உனது ஸௌந்தர்யத்தை அனுபவித்திருப்பதால் தத்ஸ்மரணத்தாலும் தத்லாபத்தாலும் அடியோங்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் உண்டாயிருக்கும் வியாதிக்கு நீயே வைத்தியனாகவேண்டும் எங்களால் வ்யாதிக்கு உன்னையொழிய வேறு சிகித்ஸகரில்லைகாண உன்னோடு ஸம்ச்லேஷமாகிய மருந்தை எங்களுக்குத்தந்து எங்கள் ரோகத்தைத் தீர்க்கவேண்டும் எனகிறார்கள்

வ்ரஜவநௌகஸாம் வ்யக்திரங்க தே
வ்ருஜிநஹந்த்ர்யலம் விஶ்வமங்களம் ।
த்யஜ மநாக் ச நஸ் த்வத்ஸ்ப்ருஹாத்மநாம்
ஸ்வஜநஹ்ருத்ருஜாம் யந்நிஷூதநம் ॥

வ்ரஜவநௌகஸாம் வ்யக்திரங்க தே
வ்ருஜிநஹந்த்ரீ அலம் விச்வமங்களம் |
த்யஜ மநாக்ச நஸ்த்வத் ஸ்பருஹாத்மநாம்
ஸ்வஜந ஹ்ருத்ருஜாம் யந்நிஷூதநம்|| (18)

ஹே! அங்க!—ஓ! க்ருஷ்ணா!

தே—உன்னுடைய

வ்யக்தி:—அவதாரமானது

வ்ரஜவநௌகஸாம்—திருவாய்ப்பாடியில்வஸிக்கும்கோபர்களுக்கும், வநத்தில்வஸிக்கும் முனிவர்களுக்கும்

வ்ருஜின ஹரதரி—துன்பத்தைப் போக்குகின்றதும்
அலம்—பரிபூர்ணமான
விசவமங்கலம்—ஜகத்துக்கு மங்களகரமாயும் இருக்கின்ற
த்வத்ஸ்ம்ருஹாதமனும்—உன்னிடத்தில் ஆசையுற்ற மன
முள்ளவர்களான
ந:—எங்களுக்கு
மநாக்—கொஞ்சம்
த்யஜ—கொடுப்பாயாக
ஸ்வஜன ஹ்ருத்ருஜாம்—ஆசிரிதனம் மனோவ்யாதியை
நிஷூதனம்—போக்கவல்லதோ
யத்—எதுவோ? (தத்-அதை நீயே அறிவாய்) என்று
பொருள்

(தா-ம்) ஓ! கிருஷ்ணா! நீ இப்பூமியில் வந்துதித்தது, திருவாய்ப்பாடியில் ஜனங்களுடையவும் வனவாஸிகளான முனிவர்களுடையவும் துன்பத்தை விலக்குவதற்காகவன்றோ? அவ்வளவேயன்றிக்கே இன்பத்தைக் கொடுப்பதற்காகவும் அவதரித்தாய். ஆனதால் உன்னைக்காண ஆசையுற்றிருக்கும் எங்கள் மனோவ்யாதியைப் போக்கும் ஔஷதத்தை நீயே அறிவாயாகையால் அதை அடியோங்களுக்கு கொடுத்தருளவேணும். நாங்கள் உன்னை அற்பம் யாசிக்கின்றோம். வெகு யாசிக்கிறோமல்லோம். அதையாவது நீ கார்பண்யத்தை விலக்கி அடியோங்களுக்கு அளிக்க வேணுமென்கிறார்கள்.

யத்தே ஸுஜாத சரணாம்புருஹம் ஸ்தநேஷு
பீதா: சனை: ப்ரிய ததீமஹி கர்க்கசேஷு ।
தேநாடவீமடஸி தத்வ்யததே ந கிம்ஸ்வித்
கூர்ப்பாதிபிர்ப்ரமதி தீர்பவதாயுஷாம் ந: ॥

யத்தே ஸுஜாத சரணும்புருஹம ஸதநேஷு
பீதாஃ சனைஃ ப்ரிய ததீமஹி கர்கசேஷு ।
தேநாடவீமடஸி தத வ்யததே நகிம்ஸ்வித
கூர்ப்பாதிபிஃ ப்ரமதி தீர் பவதாயுஷாம நஃ (19)

ஹே ப்ரிய—ஓ' ப்ரியமானவனே!
தே—உன்னுடைய
யத்—எந்த
ஸுஜாதசரணும்புருஹம—சுகுமாரமான சரணகமலத
கர்கசேஷு—கடினஙகளான ⌊தை
ஸ்தனேஷு—தனஙகளினமேல
(நாஙகள்) பீதாஃ—பயநதவர்களாகி
சனைஃ—மெள்ளமெளள
ததீமஹி—தரிககினறோமோ?
தேந—அசசரணகமலததைககொண்டு
அடவீம்—விருநதா வனததில
அடஸி—ஸஞசரிககினருய
தத—அததிருவடியானது
கூர்ப்பாதிபிஃ—கொடிய கூர்மையுளள கறகளால்
கிமஸ்வித நவ்யததே—ஏனவருததமுறுது? (வருத்தமுற்ற றதாகவே ஆகுமெனறு)
பவதாயுஷாம்—உனனைபபறறி ஜீவிபபவாகளான
நஃ—எஙகளுடைய
தீஃ—ஞானமானது
ப்ரமதி—கவலைபபடுகினறது

(தா - ம்) ஓ' பெணகளே! நீங்கள் என அவதா ரததைப்பறறி பேசினீர்கள அவதார ப்ரயோஜனத் தையும சொனனீாகள. எஙகள்மனம் உன்னையே ஆசை ப்படுகின்றது எனனீர்கள. ஆச்ரிதரான எஙகள மனோ

வ்யாதிகத்து அருமருந்தை நீயே அறிவாயென்று கூட மாகச்சொன்னீர்கள் உன்னிடம் நாங்கள் பலவற்றை யாசிப்பவர்களன்று ஒன்றைமாத்திரம் யாசிப்பவர் கள் அவ்வொன்றே எங்களுக்குப் பரிபூர்ணமானது என்றீர்கள்.

𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌲𑌪𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌧𑌾 ।
𑌰𑍁𑌰𑍁𑌦𑍁𑌃 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌲𑌾𑌲𑌸𑌾𑌃 ॥

இதி கோப்ய: ப்ரகாயந்த்ய:
ப்ரலபந்ய ஶ்ச சித்ரதா
ருருது ஸுஸ்வரம் ராஜந்
க்ருஷ்ண தர்சந லாலஸா:   (20)

ஹேராஜன்—ஓ! பரீக்ஷித்து மஹாராஜனே!
இதி—இவ்வாறு
க்ருஷ்ண தர்சன லாலஸா:—க்ருஷ்ணனைச் சேவிப்பதில் ஊக்கமுள்ளவர்களாய
(அதிவிஹ்வலா:)—மிகவும் வருந்தியவர்களான
கோப்ய:—கோபிமார்
ப்ரகாயந்த்ய:—அவனது குணங்களைப் பற்றிப்பாடியவர் களாய்
சித்ரதா—பலவிதமாக
ப்ரலபந்த்ய:—அவனது நாமங்களையும் குணங்களையும்கா ரியங்களையும் நினைத்து சோகித்தவர்களாய
ஸுஸ்வரம்—இனியகுரலுடன
ருருது:—அழுதனர

(தா - ம்) கோபிகைகள் அனைவரும் கண்ணனைக் காணாமையால் விசலேஷவ்யஸனம் மிகவும் அதிகரித்து அழத்தொடங்கினர் அப்பொழுது கண்ணபிரான் தங்களிடம் இருந்தஸமயத்தில் தாங்கள் அநுபவித்த அவனது குணசேஷ்டிதங்களை நினைத்து நினைத்து சோகிக்கும்பொழுது அந்த சோகமும் கேட்பவர்க்கும் மிகவும் இனியதாயிருந்தது

தாஸாமாவிரபூச்சௌரி
ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ: ।
பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ
ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத: ॥

தாஸாமாவிரபூ சசௌரி
ஸ்மய மாந முகாம் புஜ:
பீதாம பரதர ஸ்ரக்வீ
ஸாக்ஷாந மநமத மநமத: (21)

சௌரி:—கண்ணபிரான்
ஸ்மயமானமுகாம்புஜ:—அழகியநகைப்புடன் கூடிய தாமரைபோன்ற முகமுள்ளவனாகவும்
பீதாம்பரதர:—மஞ்சள் பட்டுவஸ்திரம் தரித்தவனாகவும்
ஸ்ரக்வீ—அழகிய முத்துமாலைகளை தரித்தவனாகவும்
ஸாக்ஷாத்—ப்ரத்யக்ஷமாக
மன்மதமன்மத:—மன்மதனுடைய மனதைக்கலக்கும் அழகுள்ளவனாகவும்
தாஸாம்—அக்கோபிமாருக்கு
ஆவிரபூத்—புலப்பட்டனன்.

(தா - ம்) பின்னர் கோபிகைகள் கண்ணனைக் காணாமையாலும் பிரிவாற்றாமையாலுமுண்டான வ்யஸ

நத்தினால பீடிக்கப்பட்டிருப்பதை ஸர்வஜ்ஞனான அவன் உணாந்து, இனி நம்மைப்பிரிந்து இவர்கள தரிக்கமாட்டார்கள் என்று நிச்சயித்து நம்சொத்தை நாம் இழக்கலாகாதென்று, அவாகள் நெடுங்காலம அனுபவித்தவ்யஸநமெல்லாமொரு நீரசசாவியான பயிரிலேஒருபாட்டம் மழை பெய்ந்தாறபோல அவாகளது உளளம் குளிரும்படி தானதிவய பீதாம்பர திவ்யாபரண திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களைத தரித்தவனாய் அவர்களமுனபே தோன்றி அவர்களது தாபத்தைப் போக்கி அருளினன். என்று ஸ்ரீசுகபகவான பரீக்ஷித்து மஹாராஜுவுக்கு அருளிசசெய்தார்

கோபிகாகீதையின் முடியுரை.

அதிலொன்றையும நாம் அறியோம். நீங்கள் யார்? அகாலத்தில் இங்கு வந்த காரணமென? எதை உத்தேசித்துவந்தீர்கள்? நீங்கள்என்னைப் பற்றிப்யதோ பேசுவதாகக் காணகின்றதே அதற்கென்ன ஹேது உண்டு என்று கண்ணன கேட்டதாகககொண்டு கண்ணா! நாங்கள் உன்னை ஆசரயித்தவாகள் த்வதாததமாகவே ப்ராணதாரணமசெய்திருப்பவர்கள்.உன்னைவிட்டகவில்தரிக்கமாட்டாத தன்மையரா யிருப்பவர்கள். உனது திருக்கண்களின அழகிலீடுபட்டு அநந்யப்ரயோஜனராய் அடிமைப்பட்டவர்கள் அடியரான எங்களுக்கு வேண்டிய வற்றைத தந்தருளி எங்களைவிட்டகனறமையால நீ செய்த ஸ்த்ரீவததத்திற குள்பட்டவர்கள். ஸர்வஜ்ஞனான நீ இவற்றை அறியாயோ? நீ திருவாய்ப்பாடியில்வந்தவதரித்து அநிஷ்டங்களை நிவாதத்தும் இஷ்டங்களைப் பிராபித்தும ஸர்வவிதத்தாலும் அடியோங்களை ரக்ஷித்துப்போந்தும் அதனால் ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தமுள்ளவர்களான எங்களுக்கு அபயப்ரதானப பண்

ணின திருக்கையால எஙகள கைபபறறியும், ரஹஸயத திலெ ஸரஸஸமபாஷணம பணணியும, ப்ரேமததால்பாவ காமமான நோககாலே உன கணணழகைககாட்டியும, இவவாறு பல ப்ரகாரததாலே எஙகளை அநநயார்ஹை களாகச செயதபினபு, பபஸ்வ ரானவகளாய அபலைக ளாய் பாலைகளான எஙகளை அகாலத்தில் அதேசததில் அகலவிடடுப பிரிநதாய்

பிரிவாறறுமையாலே தப்தைகளான நாஙகள பூர வாநுபூதமான உனது ஸ்மிதி கதி ஆலாபன ப்ரேம வீக்ஷணாதிகளை ஸமரிதது உனனைத தேடித திரியாநின றோம. உனனைககாணாத அறபகாலமும ஆயிரமயுகம போல காணகின்றது. உன திருவடிஸௌகுமார்யததை அநுஸநதிசது கடினஸ்பர்சமுண்டாகில் அவதயம வரு மெனறு பயநதும எஙகள தாபசாநத்யாததமாக கொங கைமேல் திருவடியைப படடதும படாததுமாக வைத துககொளளுகிறோமே கணணா! அபபடி ஸௌகுமார மான திருவடியைககொணடு இநத கடினமான காட்டில சஞசரியாநின்றாய. அததிருவடியில முள்தைககில எங கள் உயிர்நிலையில முள்தைககுமாபோல வருததபபடா நினறோம. இதரவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக தவதேக சரணர்களான எஙகள ஈயசஞசியத்தை கண்டு பொ றுக்கமாட்டாத நீ இபபடி முகஙகாட்டாமலிருபபது நியாயமோ? உன்னிடததில கரைபுரணட அநுராகத திறகுப பரவசர்களான அடியோஙகளுககு அதிஸ்ப்ரு ஹணீயமான பாதபதமததைக கநதருளி முகஙகாட்டி ரக்ஷிததருளவேணுமெனறு திருவடிகளிலபராாததித்து முடிததாாகள்.

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇
𑌦𑌶𑌮𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾
𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾

என்று ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தம்,
இராஸக்கிரீடையில் கோபிகாகீதமென்னும்,
முப்பத்தியோராவது அத்தியாயம்.
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீராமகீதையின் தியானச்லோகங்களின்,

பதவுரையும் தாத்பரியமும்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌇 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃

𑌰𑌾𑌮𑍋𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑍁𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌜𑌨𑌕𑌭𑍁𑌵𑌮𑌥𑍋𑌦𑍍𑌵𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌵𑌿𑌮𑍃𑌗𑌂 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 । 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌕𑌪𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈 𑌰𑌣𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌸𑌮𑍇𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑌮𑍁𑌪𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 ॥

ராமோயோதயா புரேம்த்ரோ ஜநகபுவமதோத் வாஹ்யகைகேயிவாக்யாத், கத்வாரண்யமச ஹத்வா காமபீசம்ருகமஸைதமப்மைதள ப்ரபதய, ஸுகரீவாத்

யை கபீந்த்ரை ரமரபதிஜிதம ராவணம குமபகர்ணம்,
ஜித்வாஸீதாஸமேதஃ ஸவபுரமுபகதஃ பராபயராஜ்யஃ
விபாதி॥

(ப - ரை.) விஷ்ணுஃ—விஷ்ணுவானவர்
இஹ—இவவுலகில
அயோதயா—அயோத்யா எனகிற
புரோநதரோ—படடணததுககு அதிபதியாய்
ராமஃ—இராமனுக
பூதவா—அவதரிதது
அத—அதறகுப்பின
ஜனகபுவம்—ஜகனகராஜன திருமகளாகிய (ஸீதாதேவி
யாரை)
உதவாஹய—திருமணம்செய்துகொணடு
கைகேயிவாக்யாத—கைகேசியின் கடடளையினமேல்
அரண்யம்—தண்டகாரண்யத்திறகு
கதவா(ச)—சென றும்
கரம்அபி—கரனஎனனும் இராக்கதனையும
மருகம் ச)—மாயாமிருகமாகிய மாரீசனையும
ஹத்வா—கொனறு
அபதௌ—உவற்கடலில்
ஸேதும—அணையை
ப்ரபத்ய—கட்டியும
சுக்ரீவாதயைஃ—சுக்கிரீவன்முதலிய
கபீநத்ரைஃ—வாநரமுதலிகளால
அமரபதிஜிதம்—இநதிரஜிதனையும்
கும்பகர்ணம—கும்பகரணனையும்
ராவணம்—இராவணனையும்
ஜித்வா—வென று

ஸீதாஸமேதஃ—சீதையுடன்கூடியவராகி
ஸ்வபுரம்—தனது புரமாகிய அயோததியை
உபகதஃ—அடைநதவராய்
ராஜ்யம—இராஜ்யததை
ப்ராப்ய—அடைந்து
விபாதி—விளஙகுகினறூர்

(தா - ம்.) சகல லோகங்களாலும் சேவிக்கததக்க வரான சாது ஜனததை இரக்ஷிப்பதறகாகவும், துஷ்டர்களை சிக்ஷிப்பதற்காகவும் தருமத்தை இம்மாஞாலத்தில் நிலைநிறுத்துவதற்காகவும், இம் மண்ணுலகில் ஓர் அரசனுகிய தசரதனுககுத் தான் புத்திரராக அவதரித்து, ஜனகராஜன் திருமகளாய் அவதரிதத இலக்குமியை விஸமாமிததிரபகவானது வேண்டுகோளால் திருமணம் செய்தருளி தனது நகராகிய அயோத்தியை அடைநதார். பின்னர் தன சிறியதாயாராகிய கைகேசியின கட்டளையைத்தவருது வனத்திற சென்று, ஆங்கிருநத தவததரின வேண்டுகோளால் தான்பண்ணிய பிரதிஞைஞையைநிறைவேறறத்தொடங்கி கரன முதலிய இராக்கதரைச சமஹரிததும, அதனுல விராதிதத இராவணன் விடுவித்த மாரீச மாயாமிருகததைக்கொன்றும், அச்சமயத்தில் சீதையை இழநதும், கிஷ்கிநதா நகரததில சுக்கிரீவனுடன் சிநேகித்தும, வாலியை வதைததும், சுககிரீவனை கிஷ்கிநதாதிபதியாக முடிசூட்டியும், வாயுபுத்திரனுல் சீதையின இருப்பிடததைஉணர்நதும, படையெடுததும், கடலில் மலைபதனுல அணைகட்டியும், சுக்கிரீவன முதலானவர்களால இநதிரஜிதது முதலியவர்களை வெனறும, விபீஷணன உதவியினுல்

இராவணனைவென்றும், விபீஷணனுக்கு லங்காராஜ்யம் அளித்தும், சீதாதேவியை அடைந்தும், அயோத்தியைச் சென்றும், முடிசூட்டியும் இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி விளங்கினர்.

𑌰𑌾𑌜𑌦𑍍𑌰𑌤𑍍𑌨𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌲𑌸𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌬𑍍𑌜𑌮𑌬𑍍𑌜𑍇𑌕𑍍𑌷-
𑌣𑌂 𑌸𑍁𑌭𑍍𑌰𑍂𑌕𑌣𑍍𑌠𑌸𑍁𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌯𑍁𑌤𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌧-
𑌰𑍋𑌷𑍍𑌠𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌮𑍍 । 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌭𑍁𑌜𑌾𑌂𑌸𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌫𑍁-
𑌰𑌦𑍁𑌰𑍋𑌹𑌾𑌰𑌂 𑌲𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌸𑌂 𑌰𑌮𑍍𑌭𑍋𑌰𑍍𑌵𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌪𑌦𑌂
𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌹𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌭𑌜𑍇 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌲𑌮𑍍 ॥

ராஜத்ரத்நகிரீடகுண்டலலஸத்வக்த்ராப்ஜ மப்ஜேக்ஷணம், ஸுப்ரூகண்டஸுநாஸிகம் ஸ்மிதயுதஸ்நிக்தாதரோஷ்டோஜ்வலம் ஸுக்ரீவமஸுபுஜாம்ஸகம் ஸ்புரதுரோஹாரம் லஸத்வாஸஸம். ரம்போர்வங்க்ரிபதம் ஸ்மராக்ருதி மஹம் ராமம் பஜே ஸ்யாமலம்.

ராஜத்ரத்நகிரீடகுண்டலலஸத்வக்த்ராப்ஜம்—ஒளியினுல்விளங்குகின்ற இரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட கிரீடத்தாலும் குண்டலங்களாலும் விளங்குகின்ற தாமரைமலர்போன்ற திருமுகமண்டல முள்ளவரும்

அப்ஜேக்ஷணம்=தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் உள்ளவரும்

ஸுப்ருகண்டஸுநாஸிகம்—அழகிய புருவங்களும் கன்னங்களும் மூக்கும் உள்ளவரும்

ஸ்மிதயுதஸ்நிக்தாதரோஷ்டோஜ்வலம்—ஸ்வபாவஸித்தமான சிரிப்புடன்கூடிய அழகிய கீழ்மேல் உதடுகள் உள்ளவரும்

ஸுக்ரீவம்—அழகிய கழுத்துள்ளவரும்

ஸுபுஜங்கதமஸபுருதுசோஹாரம—சுநதரமான புஜங் களின மததியமாகிய மார்பில விளஙகுகினற முத்து மாலைகள் உளளவரும்.
லஸதவாஸஸம்—அழகானபீதாம்பரம்தரித்திருப்பவரும்
ரம்போர்வப்ஜபதம்—வாழைமரம்போல் அழகிய துடை களுமதாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளும், உள்ள வரும்
ஸமராக்ருதிம்—காமனையொத்த வடிவமுள்ளவரும்
சயாமளா—இலைப பசசைநிறமுள்ளவருமான
ராமம—இராமபிரானை
பஜே—சேவிக்கின்றேன.

(தா - ம்) இராமபிரான பட்டாபிஷேகததில் சீதா தேவியாருடன இரததினமயபீடததில எழுநதருளியிரு நத சுநதரமான கோலததைசசேவிதது, அவவாறு காமனையும தோறபிககவல்ல அமமஹானுபாவனுக்கு அடிமைபபட்டேன எனகிறார.

ஜயதி தெவிஹொ ஜானகீ வமெத ஜகதிஹரொ
ஜநநாயநா । ஜலஜெஜநதுஹு ஜலஸூவீ ஜவந
வாதஸம ஜாதஸம்ஸுத ॥

ஜயதிதேவிபோ ஜாநகீபதே
ஜகதிதம்ஹரே' ஜன்மஞ்ருணு।
ஜலஜநேஜநதுபரு ஜஜம்பபிதரவீ
ஜவலனவாதஸம்ஜாதஸம ஸ்துத॥ (1)

விபோ'—பிரபுவாகியும்
ஜானகீபதே!—ஜனகராஜன் திருமகளாகிய சீதைக்கு பதி யாகியும்
ஹரே!—விரோதிகளைப்போக்குமவனும்

ஜலஜஜேந்துப்ருஜஜம்பபித்ரவீ ஜ்வலனவாதஸஜாதஸம்ஸ்துத'—நாவிக்கமலததில் உதித்த பிரமனும்; சந்திரனைசிரசில்தரித்த சிவனும்,ஜம்பாசுரனைகொன்றவனான இந்திரனும், சூரியன், அக்கினி, வாயு இவர்களாலும்செய்யப்பட்டதோத்திரமுள்ளவனே!

அது—இக்காலம்

தே—உன்னுடைய

ஜன்மனு—அவதாரததால்

இதம்—காணபபடுகின்ற

ஜகத்—உலகம

ஜயதி—வெற்றியுடன்விளங்குகின்றது

(தா - ம்) இவ்வுலகமபடைதத பிரமன முதலானவர்களால்தோத்திரமசெய்துபிரார்த்திக்கப்பட்டவனுப விரோதிகளை ஒழிக்கும நிமிததமும் ஸாதுக்களைககாககும நிமிததமும் இவ்வுலகைத தவத்தரிததருளி ஜானகி தேவியைககைபபிடித்து,பிரதிஞ்ஞையை நிறைவேற்றி, இராஜ்யத்தைக கைபபறறினமையால இவ்வுலகம வெற்றியுடன வாழகினறது

அருணஸாரதே ரன்வயாம புதேஸ தருண சந்தரமஸ்தவயோகக:। கருணயாவமாம காமதாதயதே சரணபஙகஜம் சாருஸேவிதம் ॥

அருணஸாரதே ரன்வயாம புதேஸ
தருண சநதரமஸ்ததவயோகக:।
கருணயாவமாம காமதாதயதே
சரணபஙகஜம் சாருஸேவிதம் (2)

பவான்—நீ

யத்—எக்காரணததால

அருணஸாரதே:—அருணனை ஸாரதியாக நியமித்துகொண்ட சூரியனின
அநவயாமபுதே:—வம்சமாகியகடலுக்கு
தருணசந்த்ரமா:—பாலசந்திரனாக
பாதி—விளங்குகின்றனையோ?
(தத)—அக்காரணத்தால
ஹேகாமத!—கோரியவற்றைக்கொடுப்பவனே!
அதய—இப்பொழுது
தே—உன்னுடைய
சாரு—அழகிய
சரணபங்கஜ—தாமரைமலர்போன்றதிருவடிகள
சேவித—சேவிக்கப்பட்டன
மாம—சேவித்தவனாகிய அடியேனை
கருணயா—அருளினால்
அவ—காப்பாயாக

(தா-ம்) ஆச்ரிதரின் குறைகளைத் தீர்த்தருளும ஓ ஸ்வாமி! தேவரீர் சூரியவம்சத்தில் அவதரித்தருளிய சமயத்தில தேவரீருடைய திருவடிமலர்களை அடியேன நன்றாக ஆராதித்தேன, ஆதலின் அடியேனைக காக்கவேண்டுமெனகிறார்

𑌦𑌶𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾
𑌤𑍍𑌮𑌜𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌭𑍂𑌵𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌭𑌰𑌤 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌸𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃
𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌾𑌕𑌂 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌯𑌶𑍋𑌭𑌸𑌨𑍍 𑌭𑌾𑌲𑌲𑍀𑌲𑌯𑌾 ॥

தசமுகாதபயாத தேவஸமஸ்துதோ
தசரதாதமஜோ தேவபுவயஸி।
பரதமுக்யஸத் ப்ராத்ருபிசசுபாம
பாதமோலஸன பாலலீலயா॥ (3)

தசமுகாத்—பத்துமுகமுள்ள இராவணனாலுண்டான
பயாத—பயத்தினால்
தேவஸமஸ்துதஃ—தேவர்களால் துதிக்கப்பெற்றவனாகி
ஹே தேவ!—ஓ தேவனே
புவி—பூமியில்
தசரதாத்மஜஃ—தசரதனின் குமாரனாக
பரதஸதப்ராத்ருபிஃ—பரதன முதலான நல்லதம்பிமாரு
டன
பாலலீயா—பாலாவிளையாடும விளையாட்டுடன
சுபாம்பரதரஃ—அழகிய ஆடை அணிந்தவனாய்
லஸன—விளங்குகின்றவனாக
அஸி—இருக்கின்றாய்.

(தா-ம்) இராவணனென்னும் இராக்ஷஸன் தேவர்களை பாதிக்கையில், அதுபொறுக்கமாட்டாமல்தேவர்கள்பயந்து தேவரீரைத் தோத்திரம்செய்ய, தேவர்களின் பிரார்த்தனையால் தேவரீர இம்மண்ணுலகில தசரதனெனனும் அரசனுக்குப் புத்திரனாகி பரதன் முதலான தம்பிமாருடன் பாலலீலைகளைச்செய்து கொண்டிருக்கிறீர்.

𑌰𑌘𑍁𑌕𑍁𑌲𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍁𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌲𑌂 𑌰𑌚𑌿𑌤 𑌨𑌾𑌮-
𑌕𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍇 𑌭𑍁𑌵𑌿। 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾-
𑌨𑍍 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌗𑌾𑌃॥

ரகு குலார்யஸுதே ராம இதயலம
ரசிதநாமகோ ராஜஸேபுவி।
குருவ சோபிரதயாத ராதபவான
துலப கௌசிகாத கோபிதோப்யகாத॥ (4)

ஹோரகுகுலார்யதஃ—இரகுகுலததிறகு குருவாகிய வஸி
ஷ்டபகவானுல

ராமஇதி—இராமபிரானஎன்று

ரசிதநாமகஃ—பெயரிடப்பட்டவனுகி

புவி—இம்மாஞாலததில்

ராஜஸே—விளஙகுகின்றீர்

பவான—நீர

அதயாதராத—மிகுநத அன்புடன

குலபகௌசிகாத—முனிகுலத்திற்குபபதியாகிய விசுவா
மித்திரபகவானுல

கோபிதஃ—இரக்ஷிக்கப்பட்டவனுக

அபயகாத—சென்றுய்.

(தா - ம்.) இரகுகுலத்திறகுப் புரோகிதராகி வசி
ட்ட பகவான் உமககு இராமன எனததிருநாமம்சாததி
அநநாமததுடன நீ விளஙகிவருஙகால் விஸ்வாமித்திர
முனிவர் உன்னைத்தனக்குத தரவேணடுமென்று அபே
க்ஷிநக உனபிதா வசிட்டரின வார்ததையில உணடான
கௌரவததால அவர்பின அனுபப, அம்முனிவரால்
காககபபட்டவனுய் அவர்பின சென்றுய் எனகிறூர்

[illegible]
[illegible] ॥

லலிதலிதயயா லபதயாமுனேஃ
ஸலிதவீரயபா க்லக்ஷமணேனது।
குசிகஜா ஞயா குண்டிதாதவயா
குடிலஸாயகா தகரூரதாடகா॥ (4)

முனே:—விசவாமித்திரமுனிவரிடம
லப்தயா—பெறப்பட்ட
லலிதவித்யயா—அழகிய அஸ்திரவித்தையினால
லஸிதவீர்யபாக்—விளங்குவீர்யத்தைப்பெற்றவனாய்
லக்ஷ்மணேன=இலக்ஷ்மணனுடன் (செல்கையில)
குசிகஜாஜ்ஞயா—குசிகரின புத்திரராகிய விசவாமித்திர பகவானின கட்டளையின்மேல
த்வயா—உன்னால்
க்ரூரதாடகா—கொடிய தாடகைஎன்னும் அரக்கி
குடிலஸாயகாத்—கொடியஅம்பினால்
குண்டிதா—கொல்லப்பட்டாள்.

(தா-ம்.) விச்வாமித்திரபகவான் உங்களிருவரையும் கொண்டு செல்லுகையில, மார்க்க மத்தியத்தில், உங்களுக்கு அழகான அத்திரவித்தையைத் தந்தருள, அவரிடம் அதைப்பெற்று, மிக்க வீரியம் விளங்கிநிற்கும் ஸமயத்தில், தாடகை எனனும் ஓரரக்கியை முடித்துவிடும்படி அம்முனிவரின நியமனத்தின்மேல், நீ கொடிய ஓர் அம்பினால முடித்தருளினாய் எனகிறார்

[illegible]
[illegible]
[illegible]

ததனுராக்ஷஸௌ தாடிதௌ த்வயா
ததமகஸ்தமே தாரிதோ முனி:।
சரணரேணுநா சாருணாதவ
சசலத்ருஷத்வது சசாசுகல்பிதா॥ (6)

ததனு—அதற்குப்பின்னர்
த்வயா—உன்னால்

ராக்ஷஸௌ—இராக்கதர் இருவராகிய சுபாகு மாரீசன் என்னும இராக்ஷஸர்
தாடிதௌ—அடிககபபடடவராய்
தத்ர—அச்சமயம்
த்தமகஃ—செயயப்படடவேளவியுள்ளவரான
முனிஃ—விசுவாமித்திரமுனிவர்
உத்தாரிதஃ—தாணடுவிக்கப்படடார் (பின்னர்)
தவ—உன்னுடைய
சாருணா—பரிசுத்தமான
சரணரேணுநா—திருவடிகளின் தூசியிஞல
சசலத்ருஷத—கபடக்கல்லானது
வதூசச—பெணணுக
ஆசு—நொடியில
கல்பித—செயயப்பட்டனள்

(தா - ம்.) அனந்தரம கௌசிகமுனிவர்யஜ்ஞத்தில் தீக்ஷைபெற்று நடததிவருகையில், அதறகு இடையூ ராய்வநத சுபாகு மாரீசன எனற இரணடு ராக்ஷஸரை யுமவிலக்கி ஒழிததது, வேள்வியைக்காததது, முனிவரைப் பூர்ண மனோரதராக்கினபினனர் அம்முனிவர் தன்னு டன்உனனை அழைத்தேகிய வழியில் உன திருவடித் தூளிஞல் அகல்யைக்குச சாபம்தீர்ததது, உபகரித்தரு ளினை என்கிருர்

விவிய ஸத்கயா விஸ்மயாலயா விபுதயோகினோ வீரவிசருதாஃ வரவிதேஹராஜாத்மஜாவரா யநவதுரம் ஸ்வீகிருதம் ॥

விவித ஸத்கதா விஸ்மயாலயா
விபுத யோகினே வீரவிசருதாஃ।

வரவி தேஹராட வாக்யகௌரவாத
ஹரதனுர்வரம் தவதயகண்டிதம்॥ (7)

ஹேவீர! ஓவீரனே! (உன்னால)
விஸ்மயாலயாஃ—ஆச்சரியததிற் கிருப்பிடமான
விவிதஸத்கதாஃ—பறபலநற்கதைகள்
விபுதயோகினஃ—பிரமருஷியாகிய கௌசிகமுனிவரிடம்
விச்ருதாஃ—கேடகப்பட்டன
வரவிதேஹராட் வாகயகௌரவாத—அரசரில மேலான
ஜனகரின வாாதைதயில கௌரவத்தினால
ஹரதனுர்வரட—அரனுடைய உயர்நதவில்லானது
அதய—இபபொழுது
கணடிதட—கணடிக்கப்பட்டது.

(தா - ம்) விசவாமிததிர முனிவரிடம் அாபுதமான ஸதகதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு மிதிலை நகரததிற்குச் சென்றாய் ஓவீரனே! அஙகுவைத்திருநத உருததிரன வில்லை ஓாகொடியில ஒடிததது பராக்கிரமததைப பரவச செய்தாய் எனகிறார்

வரதஜானகீ வாஞ்சிதாதவயா
வரமுதாச ஸோ தவாஹிதாப்ரபோ।
ஸகுதுகானுஜா ஸ்ஸாஙகஞ ஸ்த்வயா
ஸதஸிபூப்ருதாம் ஸம்விராஜிதாஃ॥ (8)

ஹேவரத! கோரியவரங்களைகொடுப்பவனே!
த்வயா—உன்னால்
ஜாநகீ—சீதையானவள்

வாஞ்சிதா—விரும்பப்பட்டாள்
ஸா—அந்தஜானகி
வாமுதாச—அதிகவிருப்பததுடனும்
உதவாஹிதா—திருக்கலியாணம் செய்து கொள்ளப்பட்டாள்
ஹே! பரபோ! ஓ பிரபுவே!
தவயா=உன்னால்
ஸாஙகஞ:—தநதாம் தேவிமாருடனகூடிய
ஸகுதுகானுஜா:—பரேமததுடன்கூடிய உனது தம்பிமார்கள்
பூப்ருதாம்—அரசரின்
ஸதஸி—சபையில
ஸமவிராஜிதா:—விளக்கமுறசசெய்யப்பட்டனர்

(தா - ம்) கோரியவரின்வரங்களைக்கொடுபபவனே! நீ விலலறுததபின் மெல்லியளாகிய ஜானகி விருப்பமுற றிருககையில அவளைத்திருக்கை பிடித்தும் உன தமபிகளுககும திருமணம் செய்வித்தும, திருமணக்கோலததுடனகூடிய திருததமபிமாருடன நீ பற்பல அரசரின சபையின நடுவில விளஙகினை எனகிறார்.

ஜநகஊோநிெதா ஜாநகீய-ுெதா ஜநகவெஷிெதா
ஜெஜத்ரூஸெநயா। வயிவஹாமவுஷாஷவாஷஸஷி
ஜஜநெநஃவஶீரோமஜெதாஷவாநு ॥

ஜநகபாணிதோ ஜானகியுதோ
ஜனகவேஷ்டிதோ ஜைதரஸேனயா।
பதிச பார்கவ ப்ராபவம்ஹர
னிஜஜநெ: புரீகமாகதோபவான் (9)

ஹேஜனக! உலகத்தைப்பெற்றவனே!
(நீ)ஜானகியுத:—ஜானகியுடன் கூடியவனும்

ஜனகமானிதஃ—மாமனுராகிய ஜனகராஜனுல் பூஜிக்கப் பட்டும்

ஜைதரஸேநயா—வெற்றிபெறும் ஸ்பாவமுள்ள நானகு வகை ஸேனைகளால்

வேஷ்டிதஃ—சூழபபடடவனுகி

பதி—வழியில்

பார்கவப்ராபவம—பரசுராமனுடைய காவததை

ஹரன்—ஒழிததவனுகி

பவான—நீ

நிஜஜனைஃ—தனது பரிஜனஙகளுடன்

புரீம—அயோத்திக்கு

ஆகதஃ—வநதனை

(தா-ம்.) ஸகல ஜகததுக்கும்காரணபூதனுன ஓராம நீ ஜாநகியுடனும் ஜனகராஜன் அளவறற செல்வததைத தரபெற்றும ஜயசீலமான சதுரஙக ஸேனைகளுடனும் புறப்பட்டு வரும்வழியில உனனை வெல்லவநத பரசுராம னது கர்வததை யொழித்து ஸகலரும புகழததிரு வயோதிக்குவந்து தம்பிமாருடன தேவியுடனும சுக மாக விளஙகினை என்று பாலகாண்டத்தின் அர்த்தத தை விரித்தினர்.

ஸ்ரீராம கீதையில் பாலகாண்டம்

முற்றுப்பெறறது.

அயோத்தியா காண்டம்.

𑌰𑌘𑍁𑌵𑍀𑌰𑍇 𑌤𑌦𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌂 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌮𑍁𑌦𑌾
𑌦𑌾𑌤𑍁𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑍀 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌯𑌾
𑌕𑍁𑌵𑌨𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍 ॥

ரகுவீரேததா ராஜ்யஸ்மபதம
பரமயாமுதாதா து முத்யதே।
குடிலகைகயீ க்ரூரவார்த்தயா
குவனமாசரயः க்ஷமாவனம த்யஜன்॥ (1)

ததா—இராமபிரான்சுகமாக இருக்குங்கால்
ரகுவீரே—ரகுகுலததில் உதமனுகியதசரதன
பரமயா—மேலான
முதா—களிப்புடன
ராஜ்யஸமபதம்—இராஜயலக்ஷ்மியை
தாதும—கொடுப்பதறகு
உதயதே—யத்தனிததபொழுது
குடிலகையீகரூரவாாததையா—கொடியவளானகைகேசி
யின கொடியவார்ததைகளால்
க்ஷமாவநம—இராஜயபாலனததை
தயஜன—விடடவனுகி
குவனம—கொடியதானதண்டகாவனத்தை
ஆசரயः—அடைநதனே.

(தா - ம்) ஓ ராமபிரானே! நீ தம்பிமாருடனும சீதாதேவியுடனும திருவயோததியில் சுகமாக இருக்கும்சமயததில உனதுபிதாவாகி தசரதன் உனக்கு இராஜயலக்ஷ்மியைத் தநதுதான பறறற்றவனுக இருககவேணடு மெனக்கருதியகாலததில், கொடிய எணணமுள்ள கைகேசி வரம் கேடக நீமோதருவாககிய பரிபாலனதரு

மத்தை உலகத்து நிறுத்தவேணுமென்று தண்டகார ணியத்திறகேகினை என்கிறார்

ஊரயாமெராஹாருஜவா க்ருத ஸ்ரீராமயாவஸித ஸ்ரீதூ கூடகெ । ஸ்ரீராமஹோஜூவாநுஸீதயாஸமம் ஊமாரய ஸதாஸம்தஸா ॥

தாயுதோபர தவாஜவாக்
யதசசிரமதாஸ் திதசசிதாகூடகே
ஸ்திரமபூத்பவான் சீதயாஸமம்
தசாதஸ்ததா ஸ்வாகதசசுசா (2)

பவான்—நீ
தாயுதः—ஆதரத்துடன் கூடியவனுகி
பரத்வாஜவாக்யதः—ஸ்ரீ பரதவாஜமுனிவரின்வார்தகை யினுல்
அத—அதற்குமேல்
சித்ரகூடகே—திருசசிததிரகூடத்தில்
சிரம்—வெகுகாலம
ஸீதயாஸமம—சீதையுடன கூட
ஆஸிதः—நின்றவனுகி
ஸ்திரம—ஸ்திரமாக
அபூத்=இருநதனே
ததா—அசசமயததில்
தசரதः—தயாதன
சுசா—சோகத்தினுல்
ஸ்வர்ககதः—சுவாககததுக்கேகினன்.

(தா - ம்.) ஓ ராமசநதிரா!, நீ பிராணிகளிடம் கருணையுள்ளவனுய் பரத்வாஜ முனிவரைசசேவிததது, அவருடைய நியமனத்தினுல் திருசசித்திரகூடததில சீதாதேவியுடன வெகுகாலம சுகமாக இருநதனே. அப்பொழுது உன்னே விசலேஷித்த வியஸநத்தினுல் தயாதன் காலகதி அடைந்தனன என்கிருா

ஹா தவாஞ்சிதே ப்ராக்ஞாவஸாத்வத்தவாது

கே வாஞ்சயாதநா:| வாவோதாகா ப்ரஹவாதுதே

வாவோஸய த்ஸ்தியொவேஷீ ||

பரதவாஞ்சிதே ப்ரார்த்தனாவசா
த்தவதுபாதுகே வாஞ்சயாததா:|
பரமபாதுகாப்ராபவாசசதே
பரமபாலயதபாாதிவோமஹீம்||

(ஹே! ராகவ—ஓ ராகவனே!)
பரதவாஞ்சிதே—ஸ்ரீபரதாழ்வாரால் விரும்பப்பட்ட
தவ—உன்னுடைய
பாதுகேது—பாதுகைகளேயோவெனின
ப்ரார்த்தனாவசாத—பரார்த்தித்ததின்மேல்
வாஞ்சயா—கொடுக்கவேணுமென்னும விருப்பத்தினால்
அததா:—கொடுத்தனை
பார்த்திவ:—அரசனாகியபரதன
தே—உன்னுடைய
பரமபாதுகாப்ராபவாசச—திவ்ய பாதுகைகளின பிரபாத்தினால்
மஹீம்—இம்மாஞாலத்தை
பரம்—நன்றாக
அபாலயத—ஆண்டுவந்தனன்

(தா - ம்.) ஓ ராகவா! சித்திரகூடத்தில ஸ்ரீபரதாழ்வான் நீசாததி அருளிய பாதுகைகளைத் தந்தருளவேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டதில, அவனைநீ அரசனுக்கிப் பாதுகைகளைத தந்தாய். அவன் அப்பாதுகைகளினபிரபாவத்தால் ராஜ்ய மாணடுவந்தான என்றார்:

ஸ்ரீ ராம கீதையில் அயோத்தியா காண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆரண்ய காண்டம்.

தயிதயா தஸ்தா தண்டகாவநே த்ருடவிராதமுத்தாரயந் க்ருதா । முநிவராந் முஹுர்மாநயந்மஹீம் அதிராக்ஷஸாம் கர்த்துமாததே ॥

தயிதயாதமேதா தண்டகாவனே
த்ருடவிராதமுத்தாரயன்க்ருதா।
முனிவரான் முஹுர்மானயனமஹீம்
மதிமராக்ஷஸாம் கர்த்துமாதமேதே॥ (4)

ததః—அதறகுமேல்
தயிதயா—பிராணநாயகியாகிய சீதையினுல்
தண்டகாவனே—தண்டகைவனததில்
க்ருதா—கோவததினுல
த்ருடவிராதம—கொடிய விராதனென்றும் இராஷஸனை
உத்தாரயத்—ஒழித்துவிட்டனை
முனிவரான—முனிசரேஷ்டாகளை
முஹுஃ—பலதடவை
மானயன்—வெகுமானிததவனுகி
மஹீம்—பூமியை
அராக்ஷஸாம்—அரக்கர் அற்றதாக
கர்த்தும—செய்வதறகு
மதிம—எணணத்தை
ஆததே—செய்தனை

(த - ம்) ராமசநதிரா! நீ உன் பிரியையுடன் செல்லும்பொழுதுகொடிய விராதனென்னும் ராஷஸன் உநகளைததடுக்க, அசசமயததில் அவனைக்கொன்று, அதனுலுண்டால கோவததால் இப்பூமியில் அரக்கர் இல்லாமல் துடைததுவிக்கருதி முனிவரின் யோக க்ஷேமஙகளைப் பலமுறை விசாரிததனை என்கிறுர்

𑌪𑌥𑌿𑌕𑌮𑍍𑌭𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍋 𑌜𑌨
𑌕𑌜𑌾𑌸𑍌𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌃। 𑌅𑌤𑍁𑌲𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌟𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰
𑌮𑍇 𑌹𑌾𑌰𑌕 𑌕𑌠𑌿𑌨𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌃 ॥

பதிகடோத பவாத் ப்ராப்த கார்முகோ
ஜனக ஜாஸௌமித்ரிஸம்யுதః।
அதுல பஞ்சவட்யாச்ரமே ஹாரத்
கடினராக்ஷஸீ கர்ணநாஸிகம்॥ (5)

ஹே அதுல!—ஓ ஒப்பற்றவனே!
ஜனகஜாஸௌமித்ரிஸம்யுதః—சீதையுடனும் இளையபெருமாளுடனும் கூடியவனாகி
பதி—வழியில
கடோத்பவாத—அகத்தியமுனிவரிடம்
ப்ராப்தகார்முகః—வில்லைப்பெற்றவனாகியும
பஞ்சவட்யாச்ரமே—பஞ்சவடியில்சமைத்த பர்ண சாலையில்
கடினராக்ஷஸீ கர்ணநாஸிகம—கொடிய ராக்ஷஸியாகிய சூர்பணகையின் காதுகளையும மூக்கையும்
அஹாரத—போக்கிவிட்டனை

(தா — ம்) ஒப்பில்லா வீர்யமுள்ளவனே! நீஜாநகியுடனும லக்ஷ்மணனுடனும அரணியத்திற்செல்லும் போது,வழியில இருந்த அகத்திய பகவானைச் சேவிக்கச் சென்று, அவர் அருளுடன் கொடுத்தவில்லையும அம்புப பொதிகளையும்பெற்று,பஞ்சவடியிலசென்று பர்ணசாலை சமைத்து சித்திரை நக்ஷத்திரத்துடன்கூடிய பூரண சந்திரனைபோல் விளங்குகின்ற சமயம, அங்கு அழகைக் கண்டு அழுகழிந்துவந்த சூர்பணகையை அவள்துகெட்ட எண்ணம் அவளுக்கேபலிக்கும்படி செய்தருளினை என்கிறார்.

𑌖𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌶𑌾𑌨𑌨𑌃 𑌕𑌲𑌮𑍃𑌗𑌮𑌤𑌥𑌾 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌯𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥𑌮𑌾𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌥𑌿𑌜𑌟𑌾𑌯𑍁𑌷𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨 ॥

கரமுகானதவிஷஃ கர்கசானனஃ
கலமருகமததா கண்டயத் க்ஷணாத்।
அதமாராவணேண ஹ்ருதாமப்ரியாம்
பதிஜடாயுஷா த்வாாயஸம்விதன॥ (6)

(ப - ரை) ஆர்ய!-ஸ்ரீராமசந்திரா, கர்கசானனஃ கோபத்தால் கொடியமுகமுள்ளவனாகி, கரமுகான-கராசுரன்முதலிய, த்விஷஃ-சத்துருக்களையும், தத்தா-அப்படியே, கலமருகம்-பொய்யானமானையும், க்ஷணாத்-க்ஷணகாலத்தில், அகண்டயத-கொன்றாய, (அதனால்) அதமராவணேன—நீசனாகியராவணனால், ஆஹ்ருதாம—கொண்டுபோகப்பட்ட ப்ரியாம—தேவியாகிய ஜானகியை, பதி, வழியில் (விழுந்து) இருந்த, ஜடாயுஷா—ஜடாயுவினால், ஸம்விதன்—உணர்ந்தவனாயினை

(தா - ம்) ஓதாசரதி! பஞசவடீ பரிஸரத்தில சூர்ப்பணகைக்காகப் பரிந்துவந்த கரனமுதலானவர்களையும பொய்யாகவந்த பொன்மானையும ஸமஹரித்து, திருப்பி வருமசமயத்தில ராவணனசீதையைத் திருடிககொண்டு போன ஸங்கதியை அவவரககனுடன் போர்புரிந்து அடிபட்டு வழியில் விழுந்துகிடக்கும் ஜடாயுவினால் அறிந்து கவலைதீர்ந்தவனாயினை எனகிறார்.

𑌹𑌿𑌤𑌜𑌟𑌾𑌯𑍁𑌷𑍇 𑌹𑍀𑌨𑌵𑌾𑌗𑍍𑌮𑍁𑌷𑍇 𑌹𑍃𑌤𑌮𑍈 [illegible] ।
[illegible] 𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥

ஹிகஜடாயுஷே ஹீனவாகஜ்ஷே
ஹ்ருதகருத்யுதே தத்தவானதிவம்
மதகபந்தமா மாத்தயன சபா
யமித மார்ச்சயதயோகிபூஜித:॥ (7)

யோகிபூஜித:—முனிவர்களால் கொண்டாடப்பட்டவனாய் (நீ)

ஹீனவாக்ஜ்ஷே—வார்த்தைசொல்ல முடியாத கஷ்டத்தை அடைந்த

ஹிதஜடாயுஷே-உனக்கு ப்ராணஸ்னேஹிதனாகிய ஜடாயுவுக்கு

ஹ்ருதகருத்யுதே-இறகுகள் ஒடிந்து கிடக்கையில
திவம்-மோக்ஷத்தை தத்தவான அளித்தனே
மதகபந்தம-மதமுள்ளவனான கபந்தனே
ஆமர்த்தயன—துகைத்தவனாய்
சபரீ—சபரியானவள்
அமிதம—அளவிறந்தவாறு
ஆர்ச்சயத—பூஜித்தனள்

(தா-ம்) நீயும இலக்குமணனும்சீதையைததேடிச் செலலுங்கால் வழியில இராவணனுடன் போர்புரிந்து, அடிபட்டு இறகுகள் ஒடிந்து விழுந்திருககும ஸ்னேகிதனாகிய ஜடாயுவைககணடனேமிகவருததமுளளவனாய, அவன செயத உதவிககுததகக பதிலுதவி செய்யவிரும்பி அவனுககு மறற எவராலும எவ்வித ஸாதனததாலும, பெறககூடாத பரமபுருஷாாததமாகிய மோக்ஷத்தைக கொடுதது சபரி எனபவளால நனறாகப பூஜிக்கப் பட்டனே எனகிறார்

ஸ்ரீராம கீதையில ஆரணிய காண்டம்

முறறிறறு.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

परशुचा सपम्पातटे चरन् पवनजगि
रा पर्वतं त्वगाः । सवितृसूनुना सख्य
माचरन् सपदि दुन्दुभिं चालयन् नगान् ॥

பரசுசாசபம்பாதடேசரன, பவனஜகிரா பர்வதம் தவகா:|, ஸவிதருஸூனுனா ஸக்யமாசரன் ஸபதி, துநதுபிம சாலயன நகான|| (1)

(ப - ரை) பமபாதடே—பம்பை எனனும் நதியின் கரையில், பரசுசாச—மிகவருததத்துடனும், சரன- திரியுஙகால், பவனஜகிரா—காற்றின புத்திரனுகிய அனுமானின்வார்த்தையிஞல், பர்வதம்து—ரிசயமூகம் எனனும பர்வததனை, அகா:—சென்றனை, (அங்கிருந்து) ஸவிதருஸூனுனா—சூரியன குமாரனை சுக்கிரீவனுடன, ஸக்யம்—நட்பை, ஆசரன—செயதவனுய் (அவன் உனது பராக்கிரமததை அறிவதறகாக), ஸபதி—அப்பொழுதே, துநதுபிம—துநதுபி எனனும இராககதனின சரீரததையும, நகான—ஏழுமருதை மரஙகளையும, சாலயன—தூககி யெறிநதும துளைததும் செயதவனுயினை.

(தா - ம) வைதேகியைக காணுமையாலுணடான வியஸனத்துடன் நீபமபாநதீதீரததில தேடிச்செல்லும் பொழுது அனுமான உஙகளைக கண்டான, அவனது தூண்டுதலால சுககிரீவன வசிக்கும ருசயமூக பாவதத்திறகுசசென்று, அவனுடன் சிநேகமசெய்து அவனுக்குத் தன பராக்கிரமத்தில ஸமசயம வாராதிருக்கும்படி துந்துபியைக் காலால தூக்கி எறிநதும அதனுலும ஸந்தேகம் நீங்காமையால் ஸபதஸால விருக்ஷஙகளையும், ஒரேகாலத்தில் சல்லடைக்கண்கள்போல துளைத்தும

சினேகிதனுக்கு விசுவாஸத்தை உண்டாக்கினை என்கிறார்.

ப்ரபலவாலினம் ப்ராஹர꞉ கபிம் ப்ரபுமிநாத்மஜம் ப்ராப்யஷேசய꞉ । ப்ரபுருதீக்ஷிதும் ஜாநகீம் கபீந் ப்ரதிதிசம் ப்ராஹிணோத் ததா ॥

ப்ரபல வாலினம் ப்ராஹர꞉, கபிம் ப்ரபுமிநாத்மஜம் ப்ராபயஷேசய꞉, ப்ரபுருதீக்ஷிதும் ஜானகீம் கபீந ப்ரதிதிசம் ப்ராஹிணோத் ததா॥ (2)

(ப - ரை.) ஓ ராம! ப்ரபலவாலினம்—மிகுந்த பலவானை வாலியாகிய, கபிம்—வானரத்தை, ப்ராஹர꞉—கொன்றாய், ததா அப்பொழுது, இனாத்மஜம்—சூரியன் குமாரனை சுக்கிரீவனை, ப்ரபும்—கிஷ்கிந்தைக்கு ப்ரபுவாக, ப்ராப்யஷேசய꞉—முடிசூட்டி அருளினை, ப்ரபு꞉—அரசனாகிய சுக்கிரீவன், ஜானகீம்—ஜனகராஜன் திருமகளாகிய சீதை இருக்குமிடத்தை, உதீக்ஷிதும்—காணுவதற்கு, கபீன—வானரர்களை, ப்ரதிதிசம்—ஒவ்வொரு திசைக்கும், ததா—அப்பொழுது, ப்ராஹிணோத்—அனுப்பினன் என்கிறார்.

(தா - ம்) மிகுந்த பலவானை வாலியை வதித்து சுக்ரீவனுக்கு அந்த ராஜ்யத்திற்கு அரசனாக முடிசூட்ட அவன் அரசனானபின், உன்தேவியாகிய சீதையிருக்குமிடத்தைக் காணும்படிக்கு வானரர்களை எல்லா திக்குகளுக்கும் அனுப்பினான் என்கிறார்.

ஸ்வயம்ப்ரபாஶ்ரிதே ஸங்கதா꞉ ஸவநாத்மஜ ஸஸஞ்சரோஹவகா꞉। ஸ்ரோஹவவம் ஸாதிவாக்யத꞉ ஸடா ஸ்தீத்யகா꞉ ஸாஸவம்பயே꞉ ॥

ஸபதி ராமதே ஸதகடாக்ஷதஃ, ஸபவனாதமஜ ஸஸதபலோபவத।, வரமுதாச ஸமபாதி வாகயதஃ படு ரதீத்ய ததபாரமமபுதேஃ॥ (3)

(ப - ரை) ஹேராம।—ஓராமா, தே—உனனுடைய, ஸத்கடாக்ஷதஃ—அழகிய கடாக்ஷததினால, ஸஃ—அநத, பவனாதமஜஃ—வாயுபுததிரனாகிய அனுமான ஸதபலஃ—நல்லபலமுள்ளவனாக, அபவத—ஆயினன் (அவன) வரமுதாச—அதிக உத்ஸாஹததுடன, ஸமபாதிவாகயதஃ—ஸமபாதிஎன்னும் ஓர் பறவையின வாரததையினால், படுஃ—மிக ஸமர்த்தனான அவவனுமான, அமபுதேஃ—கடலின, தத்பாரம—அக்கரையை, அதீதய—தாணடிச் சென்று (ஸநதோஷிததான)

(தா - ம்) ஓ ராமபிரானே! உனது கடாக்ஷததினால் பலமமிகுந்த அனுமான தேடிசசென்று ஸமபாதி எனனும் பறவையின வார்ததையினால சீதையின இடம் அறிநது ஸமுத்திரததின் அக்கரையை அடைநதான் எனகிறார்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம முற்றிற்று.

இராமகீதையில் சுந்தரகாண்டம்.

நிஶிசராலயே நீதஜானகீம் நிஶிக்ருஶாத்மகோ ன்வேஷயத்தஃ। அஶோகவாடிகா மாப்யஜானகீம் அதி ஹ்ருஷ்டா தம்ஸதங்குலீயகம்॥

நிசிசராலயே நீதஜானகீம, நிசிக்ருசாத்மகோ ன்வேஷயததஃ।, அலமசோககா மாப்யஜானகீம், அணி பூரதா தஙகுலீயகம்॥ (1)

(ப - ரை) தத:—அதனமேல், அனிலஜ:—வாயுவின் குமாரனுகிய ஆஞ்சனேயன், நிசிசராலயே—அரககனுகிய ராவணனது அநதபபுரத்தில், நீதஜானகிம்—(அவ்வரக்க னுல அபஹரிககப்படட ஜானகியை, நிசி-இரவில், க்ருசாதமக:—அறபசரீரமுள்ளவனுக, அனவேஷ்யத—தேடி னன, அசோககாம—அசோகவநததில் இருநத,ஜானகீம்—சீதையை, அலம—நனருக, ஆபய—சமாதானப் படுததி; அஙகுலீயகம்—மோதிரததை, அதாத—கொடுத்தனன.

(தா - ம்) அதறகுமேல அனுமான இராவணனது அநதப்புறத்தில் ஜானகியைத் தேடக்கருதி, இராக்கால ததில் இராக்கதர் அறியாவண்ணம உளபுகுர வேண்டு மெனறு தனது சரீரததைச சுருக்கிக்கொண்டு,உளபிர வேசித்து தேடுகையில அசோகவனததில் இராமசநதிர னது தேவியாரை அமருததைக்காணபதுபோல கண்டு, அத்தேவியாரின அளவறற சோகத்தை அகத்தி, சமானம செய்து இராமபிரானது மோதிரததை கொடுததனன் எனகிருர்.

ஜநகஜ ஸஞ்ஜாத கௌதுகா ஜவநஜாயஸா தம்மணிம் ததௌ। அதம் மணிம்வஹ ந்நாக்ரஹாத் வநம் தவ மராக்ஷஸை ரக்ஷமாஹரத் ।

ஜனக பூஸ்ததா ஜாதகௌதுகா, ஜவனஜாயஸா தமமணிமததௌ, அதமணிம்வஹ ன்ருக்ரஹாத்வ னம தவதமராக்ஷஸை ரக்ஷமாஹரத்॥ (2)

(ப - ரை) ஸா—அந்த, ஜனகபூ:—ஜானகியானவள் ஜாதகௌதுகாஸதீ—ஆசையுண்டானவளாய் கொண்டு, ஜவநஜாய—வாயுபுத்திரனுன ஆஞ்சனேயனுக்கு, தம்—அநத, (தான் சிரசில் அணிநதிருநத) மணிம்—சூளாமணி

பை, ததௌ—கொடுத்தனள், அத—பின்பு, மணிம்—சூடாமணியை, வஹன்—சிரசில் வஹித்தவனாய், ஆக்ரஹாத்—கோவத்துடன, வனமதா — அசோகவனத்தை யோவெனின, அதமாராக்ஷஸைஃ — நீசராக்ஷஸருடன, அக்ஷம—அக்ஷகுமாரனை, ஆஹராத்—கொனறுவிட்டான்

(தா - ம்.) பிறகுஜானகீதேவி மோதிரததைக்கண்டு மிகவும ஸந்தோஷிததவளாய் தன் க்ஷேமததைபபெருமானுக்கு அறிவிகக வேணுமென்று தான அணிநதிருநத சூடாமணியைத திருவடிகையில கொடுததனுப்பினாள் அதைச சிரஸாவஹிதது, அனுமான மிகுநத கோவததுடன் அசோகவனததை அழிபபதெனும வியாஜததினால் அதறகாகவநத ராக்ஷஸரையும அவர்கட குதலைவனை அக்ஷகுமாரனையும் கொனறுதனகோபத துக்கிரை ஆக்கினான. எனகிறார்.

𑌬𑌲𑌵𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌿𑌦𑍍𑌬𑌦𑍍𑌧 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌲𑌂 𑌰𑌣𑍇 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂
𑌅𑌰𑍍𑌦𑌯𑌨𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌾𑌨𑌨𑍋𑌦𑍍𑌦𑍀𑌪𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌰𑌿𑌪𑍁
𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣𑍍𑌯𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑌹𑌤𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃 ॥

பலவ திநத்ரஜித்பத்தமாருதி, ஸ்த்வலகுராவணம த்வர்த்தயன்கிரா । அத தசானனோத தீபிதாகனினா, ரிபுக்ருஹாண்யலம ப்ராதஹதகபிஃ|| (3)

(ப - ரை.) பலவதிநத்ரஜிதபத்த மாருதி-பலவானான இநதிரஜித்தினால் (பிரம்மாஸ்திரததினால்) கடடப்பட்ட அனுமான், ரணே-யுததத்தில், ராவணம்-இராவணனை, அலகு-அதிகமாக, கிரா-வார்ததைகளால் அர்த்தயத்-பீடித்தனர், அத-அதற்குமேல், தசானனோத்தீபிதாக்னினா-இராவணனால் (தன்வாலில்) மூட்டபபட்ட தீயினால், கபிஃ-அனுமான், ரிபுக்ருஹாணி-பெருமானு

க்குப்ரதிகூலர் வீடுகளை, அலம்—நன்ருக, ப்ராதஹத-எரித்து விட்டனர்

(தா - ம்) பலவானகிய இந்திரஜித ப்ரம்மாஸ்த்திரத்தினல் அனுமானைக்கட்டி இராவண னண்டைகக்குக் கொண்டுபோக, அனுமான் நல்ல நீதிகளையும பெருமானுடைய பராக்கிரமததையும் விசேஷமாக சலாகித்து இராவணனை பயமுறுத்தினதினமேல் அவன அனுமானது வாலில் அக்கினியை மூட்டிவிட அதைக்கொண்டு பெருமாளிடம விரோதமுள்ள ராக்ஷஸரின வீடுகள் அனைததும் தஹிததுவிட்டனர் எனகிருர.

[illegible]
[illegible]
[illegible]

அதபுனஸ தரன அமபுதிம க்ஷணத், மதுவனம் ஹரன் மாரு திாஹடாத| ரகுவராயத த ரதனமார்ப்ப யந ரதிகஸாபரவீத ராம ஜானகீ (4)

(ப - ரை) அத—அதற்குபபிறகு, மாருதிः—அனுமான, புனः—திருமபவும், க்ஷணத-கொடியசீக்கிரத்தில அமபுதிம—ஸமுததிரததை, தரன—தாணடியவனுகியும், ஹடாத்—வலுவில, மதுவனம—மதுவனததை, ஹரன—அழித்தவனுகியும, ரகுவராய—ரகுகுலததில உயாநதவனை இராமபிரானுக்கு, தத—அநத (சீதாதேவிகொடுத்த), ரதனம—சூடாமணியை, அாபயன—ஸமர்பிததவனுகியும், ஹே ரதிக—புதகத்தில தனனையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும சேனையையும் ஸமரக்ஷித்து கொடுயுத்தம செய்யும வீரனே, ஹேராம!—ஓ ராமா!

ஸா—அந்த, ஜானகீ — ஜானகியானவள், அபாவீத் கூறினள்

(தா - ம்.) இலங்கையைத் தஹித்தபின்பு கடுகப்புறப்பட்டு ஸமுத்திரத்தை தாண்டி வானரர்களைக்கண்டும் நடந்த ஸமாசாரங்களை அறிவித்தும் வருகிறவழியில் இருக்கும் மதுவனத்தை அழித்தும், இராமபிரானின் ஸன்னிதிக்குவந்தும் அசசூடாமணியை ஸமாப்பித்தும் ஓராம! ஜானகீ இவ்வாறு கூறினள் என்று அனுமான் கூறியதாகக் கூறுகிறார்.

த்ருடமதிஸ்திதா த்ருஷ்டிகோசரா தளயசேதயரீன் தேவசாஹஸா। விதிதஜாநகீவ்ருத்தராகாஹாத விஹிதலக்ஷணோ வீரராகவ: ॥

தருடமதிஸ்திதா தருஷ்டிகோசரா, தளயசேதயரீன் தேவசாஹஸா, விதிதஜானகீ வ்ருத்திராகாரஹாத, விஹிதலக்ஷணோ வீரராகவ:॥ (5)

(ப - ரை) ஹேதேவ—ஓதேவனே த்ருடமதி:= உறுதியான மனமுள்ளவளும், தருஷ்டிகோசரா—கண்களுக்குப்புலப்பட்டவளுமான, ஸா—அந்தஸீதை, ததா—அப்பொழுது, அரீன—சத்ருக்களை, தளயவா—பிளந்துவிடு, இதி—என்று, ஆஹச—கூறவும் கூறினள், ராகவ:—இராகவன், விதித ஜானகீவருத்தி:—அறியப்பட்ட ஜானகியின் நடக்கை உள்ளவராய, ஆகாரஹாத-கோபத்தினால், விஹிதலக்ஷண:—செய்யப்பட்ட கோபலக்ஷணங்களையுடையாராக ஆயினார்.

(தா - ம்) அனுமான் சொன்ன ஜானகியின் விருத்தாந்தத்தை அறிந்து ராகவன் மிகுந்த கோபத்தினால் முகத்தில் கோபக்குறிகள் உள்ளவராகக் காணப்பட்டனர் என்கிறார்.

சுந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

யுத்தகாண்டம்.

𑌤𑌟𑌮𑌮𑍍𑌬𑍁𑌧𑍇𑌃 𑌸𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌸𑍍𑌤𑌰𑌣𑌿𑌸𑍂𑌨𑍁
𑌵𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌶𑌰𑌣𑌮𑌾𑌗𑌤𑌸𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑌂 𑌸𑌮
𑌭𑌿𑌷𑍇𑌚𑌯𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌪𑌾𑌲𑌨𑍇 ।

தடமதாம்புதே ஸைதைஸ்ஸ மாகத, ஸ்தரணிஸூனுவா தாதம ஜாதிபிஃ| சரணகநததா ஸதவி பீஷணம் ஸமபிஷேசயன ராஜபபாலனே|| (1)

(ப - ரை) அத - அதற்குமேல், (ராகவஃ—இராகவன) தரணிஸூனுவாதாத்மஜாதிபிஃ-சூரியன் குமாரனாகிய சுககரீவன, வாயுவின்குமாரனாகிய அனுமானமுதலியவரான, ஸைதஃ- அநதவானர ஸைநியஙகளுடன், அம்புதேஃ-ஸமுத்திரததின, தட்ம-கரையை, ஸமாகதஃ-அடைந்தனன், ததா-அசசமயததில், சரணகம-சரணமென்றுவநத, ஸதவிபீஷணம - தர்மாதமாவாகிய விபீஷணனை, ராஜயபாலனே-இலஙகை ராஜபத்தை பரிபாலிபபதில், ஸமபிஷேசயன- முடிசூட்டியவன ஆயினன்.

(தா - ம்.) ¶ இராமபிரான, அனுமான சுகரீவன் முதலான வானர ஸைநியததுடன கிட்கிந்தையினின்றும புறபபட்டு, மஹோததியின கரைக்குவநது சேர்ந்தான் அககாலததில ராவணன தம்பியாகிய விபீஷணன எனபவன இராகவனை அடைககலம் புகுந்தான் அதஞல் ராகவன சநதோஷிதது விபீடணனுக்கு லஙகா ராஜயததைத தநததாக அவனுககு முடி சூட்டினுன எனகிறுர்கள்.

𑌤𑌤 𑌉𑌦𑌨𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 [illegible]
[illegible]𑌨𑍁𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌪𑌿𑌭𑌿𑌃 [illegible]
[illegible] 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇 ॥

ததஉதன்வது கதயாதுமேஸதுனு ததமலம்பலம் தா ரயங்க்ஷுனுத|கபிபலைச்சலமகாபுரமகதஃ,கபடஹருதவ மா கர்ண்யராவணேஃ (2)

(ப - ரை) ததஃ-அதறகுமேல் (ராகவன்) உதன வதுக்த்யா-கடலின் வார்த்தையினுல, ததம்-விஸதார மாகவும், அலம - பரிபூர்ணமாயுமிருககின்ற, பலநது-ஸைன்யத்தையோவெனின, ஸேதுனு-அணையின்மார்க மாக, க்ஷுனுத-அதிசீக்கிறத்தில் தாரயன-தாண்டுவிதத வனுகி, ராவணே-இராவணனிடம், கபடஹ்ருதவம-வஞ சனேசெய்யும் மனமுள்ளவனுக இருககுமதன்மையை ஆகர்ண்ய-கேட்டு, கபிபலேசச-கபிகளின ஸைநயந்துட னும், லங்காபுரம்-இலஙகைமாநகரை,கதஃ-சேர்நதனன

(தா - ம்) ஸ்ரீராமபிரான சமுததிர ராஜனது உத திரவினுல மலேயதனுல அணேகட்டி, அளவறற ஸைன யத்தையும கூடியசீககிரததிற தாண்டுவிதது, இலங கையை அடைந்தார் எனகிருர்

[illegible]

தரமதோத்தரதவாரிசாரதஃ, வரபோர்வி லோக்யாஸதிதம்பலம், ஸகலஸேலதஃஸ்ப்ரயஜெப்னுதே நவரதைரலம் தநதுமாததந்|| (3)

(ப-ரை) அத-அதனமேல், ஹெஸக-எல்லோர்க்கும சுககாரனுனவனே! வாரிபோஃ—பலவானுன சததுருவின், உத்தரத்வாரி-வடக்குவாசலில, ஆஸ்திதம்-நிறுத்தபபட டிருக்கின்ற தரம-அலபமான, பலம்—ஸைனியத்தை, சாரதஃ-கபடசேவகர் மூலமாய், விலோக்ய - பார்தது,

ஸுர்யஜே-சூரியனகுமாரனான சுக்கிரீவன, ஸுவே லதஃ-சுவேல பர்வதத்தினின்றும, பனுதேகிளம்பினவ ஞகி, தம்-அந்த ராவணனையோவெனின, அலம்-நன் ருக, நவரதைஃ-கூர்மையுள்ள நகங்களாலும பறகளாலு ம். மர்ததஸதி-வருந்த அடித்தபொழுது,

(தா - ம்) அதற்குமேல் சுக்கிரீவன சுவேலபாவ தததினமேல் ஏறிபபார்க்கும்போது, இராவணன்காத்து வரும வடககுவாசலில் இராஹச ஸைன்யம் ஸ்வல்ப மாக வைககபபடடிருபபதைச சேவகர்மூலமாய் அறி நது, இராவணன் தனது கோபுரத்திலிருபபதைக்கண்டு தான சுவேலபர்வதத்தினின்றும் கிளமபி அங்கே செ னறு அவனுடன போரசெயது அவனை நனருக அடித து கடித்தும செயதான எனகிறார்

[illegible]

தசமுகேசதம ர்தணடபாஹுபிஃ,ர்களயதினஜம தர் பதஸ்ததா।, மணிகிரீடமா பாத்பசாகதேதா, மனுஜபேன ஸம் மானிதோர்க்கபூஃ॥ (4)

(ப - ரை) ததா—அசசமயம், தசமுகேச—இராவ ணனும, தணடபாஹுபிஃ—தடி போனற கைகளால், இனஜம—சூரியன குமாரனுகிய, தம்—அநத சுக்கிரீவனை, தர்பதஃ—மதநதால், களயதிஸதி—பிளக்கும் பொழுது, அர்கபூஃ—சுக்ரீவன், மணிகிரீடம—மாணிக்க மயமான கிரீடததை, ஆபாத்யச-நிலததில்விழததள்ளியும், ஆகதஃ- வநதவனுய், மனுஜபேன-மனிதரைக் காப்பாறறும்இரா மபிரானுல், ஸம்மானிதஃ-சிலாகிக்கப்படடான

(தா - ம்.) அந்த ஸமயத்தில் ராவணன் கொழுத்த அரக்கனுகையாலே, தனது உறுதியான இருபது கைக ளாலும் அந்த சுக்ரீவனை நன்ருக அடிக்க, சக்ரீவன் ஆலோசித்து அவனது மணிமுடியைத் தட்டிக்கீழே தள்ளிவிட்டு ஒன்று மறியாதவன்போல் இராமபிரா னண்டைக்குவந்து நின்ருன் என்கிருர்.

தஷ-நூவாஂஜஷ ஸஜ-யநுமிரா தாஷ-ராவணஂ தாஷயநுஷடாநு ஸஜயமாமத ஸஹூாகி கொமிராஸ கிதி வாநராநு ஶஂஸயநுவஶீ ॥

ததனுசாங்கத ஸதர்ஜயன்கிரா, தாளாராவணம்தா டயன படானி ஸஜயமாகத ஸவாமினோகிரா, ஸமிதி வானரான் சம்ஸயன பலீ|| (5)

(ப - ரை) ததனு-அதறகுமேல், அங்கதசச-அங் கதனும, தாளாராவணம்-ராவணனை,கிரா-தன வார்த்தை யினுல், தர்ஜயன்-பயமுறுத்தியவனுய, படான்-சேவக ரை, தாடயன்-அடித்தவனுகவும, ஸவாமினஃ-ஸ்வாமியா கிய பெருமாளுடைய, கிரா-வார்த்தையினுல், பலீ-பல வானுகிய அங்கதன், ஸமிதி-யுத்தத்தில், வானரான-கபி களைநோக்கி, சமஸயன-சொல்பவனுய்கொண்டு, ஸஜய- ம-வெற்றியுடன்கூட ஆகதஃ-வந்து சேர்ந்தனன.

(தா - ம்) அஙகதன் மனதில் கவலையுடன் இருக் கின்ற ராவணனிடம் சென்று, அவனைச் சில வார்த்தை களால பயமுறுத்தி, தன்னைப்பிடித்துக்கொண்ட இரா க்ஷஸதூதரை அடித்தும தள்ளியும செய்து வெற்றி புடன் ஸ்வாமியான பெருமாளுடைய ஸன்னிதிக்கு வந்தான் எனகிருர்.

𑌰𑌣𑌤𑌲𑍇𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾
𑌰𑌂𑌹𑌸𑌾𑌮𑌿𑌥𑌃। 𑌅𑌤𑍁𑌲𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌰𑌾𑌯𑍁𑌧𑍈𑌰𑍍𑌦𑍃𑌢𑌂
𑌤𑍍𑌵𑌚𑌲𑌭𑍂𑌰𑍁𑌹𑍈𑌰𑌾𑌹𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥

ரணதலேக்ருதா ராக்ஷஸாசசதே, ரவணவானரா ரமஹஸாமிதஃ| அதுலஸாயகை ராயுதைர்த்ருடம த்வசல பூருஹெஹ ராஹதாஸ் ததா || (6)

(ப-ரை) *தே-அநத, ராக்ஷஸாசச-இராக்கதரும் ரணதலே-யுத்தத்தில். க்ருதா-கோவத்தினல், ரவணவானராசச - கொடியவானரர்களும், ரம்ஹஸா-பலத்துடன், மிதஃஒருவரால் ஒருவர், ததா—அநத ஸமயத்தில், அதுலஸாயகைஃ-நிகரற்ற அம்புகளாலும, ஆயுதைஃ-கத்தி முதலிய வாயுதங்களாலும, அசலபூருஹைஃ-பருவதங்களாலும மரஙகளாலும், ஆஹதாஸ்து-அடிக்கப் பட்டனா.*

(தா-ம்) *இராக்ஷஸருக்கும வானராக்கும் யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. அதில இராக்ஷஸா மிகுநத கோவத்துடன வானரரையும வானரர் அதிக ஆக்கிரஹத்துடன் இராக்ஷஸரையும் அடிக்கததுடஙகி பாணஙகளாலும ஆயுதஙகளாலும ராக்ஷஸர் வானரரை அடிக்கவும் வானரர்பறகளாலும நகங்களாலும் பருவதஙகளாலும் மரஙகளாலும ராக்ஷஸரை அடிக்கவுமாக அடித்துக் கொண்டு யுதத்தம் நடைபெற்றதென்கிறார்.*

𑌸𑌬𑍈𑌨𑌾𑌭𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵 𑌬𑌷𑍍𑌯𑌚 𑌹𑌬𑍈 𑌰𑌾𑌵
𑌣𑌶𑌕𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌭𑌸𑍍𑌯𑌕𑍇𑌨
𑌭𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌷𑍍𑌠𑌂𑌭𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

சபளநாகபா சாத பாபதயதெள ஸபலாகவெள
சக்ரஜித கதஃ| கருடமோசிதே நாகபநதனே கதபயாஃ
ப்லவஙகாஃ க்ருதாஃ க்ஷணாத|| (7)

(ப-ரை.) சகாஜித்-இநதிரஜிதது, ஸபலாகவெள-பலத்துடனகூடிய இராமலக்ஷமணரை, சபல்நாகபா சாத-கொஞசம் சிவநததான நாகபாசததினுல்,பாபதய-கட்டி, கதஃ - சென்றுன, நாகபநதனே-நாகபாசததால் உண்டானகட்டானது, கருடமோசிதேஸதி - கருடனுல் விடுவிக்கபபட்டபொழுது, ப்லவஙகாஃ-வானரர், க்ஷணாத-சீக்கிரத்தில், கதபயாஃ-பயம்ஒழிந்தவராக, க்ருதாஃ - செய்யபபட்டனர்

(தா - ம்)ஃஇந்திரஜித்து ராமலக்ஷமணரையும் ஸைனியத்தையும அடித்து நாகபாசத்தால் கட்டிச்சென்றுன. பிறகு பாமபததிலிருந்துவநது கருத்மானராமலக்ஷமணரை விசாரிததனுல் அக்கொடிய பாசம் பிரம்மஞானததால் இசசமஸாரத்திலுண்டான ஆசாபாசம் போல் அப்பொழுதே நீஙகிவிட, இராமலக்ஷமணர் முதலிய வானர முதலிகள் அனைவரும பயமறறவாகளாய் சநதோஷிததனர்,

ஹரிமணை தஉா ஙுாஷயாநுஹ த்ரதஉஜாவண ஸாதிஶஉ்டாநு । ஸவிஷஸஞ்யெமெஸநு ஸஊடெ ஸகஙவாநமெ ஸஂஹமெதத:॥

ஹரிகணேததா த்வாலயானதஹ தயதுல ராவண ஸ்த்வாதிசத்படான்|, ஸசிவஸஞ்சயேஸைனயஸதபடே, ஸகலவானரை ஸ்ஸம்ஹரீதததஃ|| (8)

(ப - ரை) ததஃ-அதற்குமேல், ஹரிகணே-வானரஸமூஹம்,ததாது-அப்பொழுதோவெனின், ஆலயான்-

இராக்ஷஸரின் க்ருஹங்களை, தஹதிஸதி-தீமூட்டிவிட்ட பொழுதும, ஹெ' அதுல-ஒப்பபற்றவனே ஸசிவஸஞ்சயே-யுத்தமந்திரிக்கூட்டமும், ஸைன்யஸத்பமே-ஸைனயத்திலிருக்குமவீராகளும், வானரை:-வானரருடன், ஸம்ஹதே-கைகலந்த பொழுதும, ராவண:து-ராவணனெனின், படான் தனவீரர்களைநோக்கி, ஆதிசத்-ஆஞாபித்தனன.

(தா - ம்) வானரவீரர் அனைவரும் மிகுநதகோபத்துடன் அரக்கரின துமாளிகைகளில் தீமூட்டிவிட்டனர். அன்றி இராக்ஷஸயுததவீரருடனும மந்திரிகளுடனும் கைகலத்து போர்புரியததொடஙகினர் அச்சமயம் ராவணன் கண்டு கோபஙகொண்டு தனது வீரருக்குகட்டளையிட்டனன என்கிறா.

𑌰𑌥𑌵𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌰𑌘𑍁𑌵𑌰𑌂
𑌶𑌰𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌹𑌸𑌾𑌹𑌨𑌤𑍍 । 𑌰𑌘𑍁𑌵𑌰𑍋𑌰𑍁𑌷𑌾
𑌰𑍌𑌦𑍍𑌰𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌃 𑌰𑌥𑌮𑌥𑌾𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑌤𑍍 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌤𑍍𑌵𑌪𑌿॥

ரதவரஸதிதோ ராவண: க்ருதா ரகுவரம சரைரம்ஹஸாஹனத | ரகுவரோருஷா ரௌத்ரஸாயகை: ரதமதாசின தராவணம் த்வபி (9)

(ப - ரை) ராவண:-ராவணன், ரதவரஸ்தித:-உத்தமமானரதத்தில் இருநதவனுகி, க்ருதா-கோபத்தால், ரகுவரம-ரகுகுலத்தியவரில உத்தமரான பெருமானை, சரை:-பாணஙகளால், ரம்ஹஸா-வேகததுடன அஹணத்—அடித்தனன, ரகுவரோபி — இராமசநதிரனும். ருஷா—ரோஷததுடன். ரௌதரஸாயகை:-கொடிய பாணங்களால். ராவணம்-ராவணனையும், அத-அதறகுமேல், ரதம்-இரததையும். அசினத்-அடித்தனர்.

(தா - ம்) ராவணன அதிக வேகத்துடன் தனது பாணங்களால மிகுந்த வேகத்துடன் இராமபிரானை அடித்தனன் இராமபிரானும் அதிக ரோஷத்துடன் கொடிய பாணங்களால் அவனையும் அடித்து, அவனது தேரையும் பொடியாக்கினர், என்கிறார்.

தத: ப்ருஷக ராவண முக்த பாண முக்த நானாவிதவாம ய நூமு க்ஷண: க்ஷணம் ரயக்யம்கவீ ராவண ஹெஷா ரவிவர்த்தி நா ஸம் வ்ருத்தாயந ॥

ததனுரக்ஷஸா தாடிதமகபிம் நமனுபாலயன லக்ஷ்மண: க்ஷணம், ரதகதமகபீ ராவணமதோ ரஸிச முஷ்டிணு ஸமப்ரதாடயன ॥ (10)

(ப - ரை) ததனு-அதற்குமேல். ரக்ஷஸா-அரக்கனால் தாடிதம-அடிக்கபபட்ட தம்-அந்த. கபிம்-ஆஞ்சனேயனை. லக்ஷ்மண-இளையபெருமாள. க்ஷணம-அறபகாலம். அனுபாலயன-பாதுகாததவராயினர் ததா-அசசமயம். ரதகதம-இரததநில இருககினற. ராவணம-இராவணனை கபி:-அனுமான. உரஸி-மாாபில முஷ்டிணு-கைப்பிடியினுல. ஸம்பரதாடயன-அடித்தவராயினர்

(தா - ம்) ராவணன ராமனுல அவமானம பொருக்கமாட்டாமல அனுமானை அடிததில அனுமானமூர்சசித்துவிழுந்தான. அச்சமயம் அவரை அவன் கைப்பற்ற முயன்றதைககண்டு லக்ஷ்மணன அவனை விலக்கி க்ஷணகாலம காப்பாறறியதில, அவன்தெளிவுறறு இராவணனைத்தன கைப்பிடியினுல்நன்ருகக் குத்தினன் என்கிறார்.

ஸவ்யேன ஸ்வ ஸ்யாஸமதே நாமஜ ஸீம் நஸீத்தாம் ராவணோவஸ்நு ருவாஷ்டாரயக ரோஷஸ்ஷணம் ஸஹஜஸித் த்ரஸக்ஞாதிவோநமேவ: ॥

அலமரேசசச க்தயா ஹதேனுஜே மலினசித்தா
ம ராகவோவஹன்। ரிபுமதாததயத் ரோஷபீஷணம்
ஸஹஜமித்ரஸத்ஞாதிபாந்தவை:॥. (11)

(ப - ரை) ராகவ:-இராகவன. அனுஜேச-தம்பி
யாகிய லக்ஷ்மணனும அரே:-சததுருவாகிய ராவண
னுடைய சகதயா—சக்தியினல ஆஹதே அடிக்கப்
படடபொழுது, மலினசிததாம-மனதில் வியாகுலத்
தை, வஹன-அடைநதவராய், அத-அதறகுமேல், ரோ
ஷபீஷணம-ரோஷததால் பயஙகரனை, ரிபும-சததுரு
வாகிய ராவணனை, ஸஹஜமித்ரஸத ஞாதிபாநதவை:
உடனபிறநவர் ஸனேகிதர் அனபுள்ள ஞாதிகள பநதுக்
கள இவர்களுடன, ஆத்தயத-கொனறனர்

(தா - ம்) இராவணன் மிகவும ரோஷஙகொணடு
தனதுசக்தியினுல் லக்ஷ்மணனை அடித்ததில லக்ஷ்மணன்
இறநதவர்போல் விழுநததைககண்டு ராகவன் மிகவும
மனதில வியாகுலம அடைந்தார- பிறகு லக்ஷ்மணன்
சுகமாக எழுநதபினனர் ராகவன பிரளயகால ருத்திர
னைப்போல் கொடிய கோபஙகொண்டவராகி யுததத்தில்
ராவணனையும் அவனது ஸ்னேகிதரையும அனபுள்ள
ஞாதிகளையும் ஸாதாரண பநதுக்களையும் அடித்தனர்
எனகிறார்.

விரதஸாரதி ர்விஹ்வலோகதோ, விகதகார்முகோ
வீரராவண:। ரகுவரஸ்யதத் வீர்யலாகவம் நிஜ க்ரு
ஹஸமரன் விஸமிதோ பவத॥

விரதஸாரதி ர்விஹ்வலோகதோ, விகதகார்முகோ
வீரராவண:। ரகுவரஸ்யதத் வீர்யலாகவம் நிஜ க்ரு
ஹஸமரன் விஸமிதோ பவத|| (12)

(ப-ரை.) ஹேவீர!-ஓ வீரனே! ராவண:-ராவணன், விரதஸாரதி:-இரதமும ஸாரதியும் அழிந்தவனாகவும், விகதகார்முக:-ஒடிந்தவில்லுள்ளவனாகவும், விஹ்வல:-நொந்தவனாகவும, கத:-சென்றான், நிஜகருஹே-தனது கிருஹத்தில, ரகுவரஸ்ய-இராகவனுடைய-வீர்யலாகவம - வீரியத்தினகடுமையை, ஸ்மரன-நினைத்தவனாகி, விஸ்மித:-மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டவனாக, அபவத்-ஆயினன.

(தா - ம்) ஓ ரவிகுலோத்பவனே! நீ ராவணனே அடித்தும் அவனது ரததை ஒடித்தும வில்லை அறுத்தும் இவ்வாறு பரிபவித்ததில் அவனமனம நொந்து தன் அரண்மனைக்குச்சென்றான். அங்கு ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து உனது பராக்கிரமத்தை நினைதது இவ்வித பராக்கிரமமுளளவனை நாமறியோமே என்று ஆச்சரியப்பட்டனன என்கிறார்.

[Sanskrit verse in Grantha script]

ததனு தத்ர ஸம்ஸதாப்ய ஸுப்தமப்யனுஜமேவத த் யாஜராவண:| குமதமாகதம் கும்பகர்ணமப்ய மிதவானரோ லுண்டனம் ருஷா || (13)

(ப - ரை.) ததனு—அதற்குமேல், தத்-அந்தலங்கையில், ஸுப்தமபி-உறங்குகிறவனாயினும், அனுஜம்ஏவ-தம்பியையே, ஸம்ஸ்தாப்ய - எழுந்திருக்கச்செய்து, ராவண:-ராவணன், (யுத்தத்திற்கு) தத்யாஜ-அனுப்பினன் குமதப்-மண்ணுலகை அழிப்பவனும், ருஷா-ரோஷத்தினல், அமிதவானரோல்லுண்டனம்-எண்ணிறந்தவா

னரையும அழிக்கின்றவனுமான, கும்பகர்ணமபி-கும்பகர்ணனை ஆகதம்-வந்தவனாக, பார்த்தான

𑌪𑍃𑌥𑍁𑌕𑌲𑍇𑌬𑌰𑌂 𑌭𑍀𑌷𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 𑌪𑍃𑌥𑌗
𑌰𑍇𑌶𑍍𑌶𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑌰𑌤𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌅𑌨𑍁𑌜𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈
𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌤𑌵 𑌅𑌰𑌿𑌗𑌣𑌾𑌃𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌹𑌤𑌾𑌭𑍃𑌶𑌮𑍍 ॥

ப்ருதுகலேபரம் பீஷணம ப்ரபோ, ப்ருதகரேச் சரைஃ ப்ராஹரதபவான்।, அநுஜவானரை ராஞ்யாத தே த்வரிகணஃக்ரமா தா ஹதாப்ருசம்॥. (13)

(ப - ரை) ஹே! ப்ரபோ-ஒப்ரபுவே! பவான்-தேவரீர், ப்ருது-பெரிதாயும். பீஷணம்-பயங்கரமாயு மிருக்கின்ற, அரேஃ-சத்துருவாகிய கும்பகர்ணனின, கலேபரம்-சரீரத்தை. சரைஃ-பாணங்களால், ப்ருதக்-வெவ்வேறாக, ப்ராஹரத - அடித்தீர், அத-அதறகுப்பின், தே-தேவரீருடைய, ஆஞ்யாது-நியமனத் தாலேவெனின், அநுஜவானரைஃ-தம்பியான லக்ஷ்மணனாலும் வானரராலும், அரிகணஸது-சத்துருஸமூஹஙகள, க்ரமாத-கிரமமாக, ப்ருசம-மிகவும, ஆஹதாஃ-அடிக்கப்பட்டனர்.

(தா - ம்) பதினெட்டு பத்தொன்பது சலோகஙகள் இரண்டும் சேர்நது இருபபதால ஏகான்வயமென்பர்கள்.

ராவணன ராமபிரானால அடிபட்டுமிகவும் நொநத படியால் உடனே யுத்தத்திறகுவர பயநது, தன் தமபியான கும்பகாணன நித்திரைசெய்து கொண்டிருப்பவனை எழுப்பலாகாதென்னும விதியிருக்கினும் அதைக் கடந்துப், அவனை எழுபபியுத்தத்திறகு அனுப்பினன்.

மண்ணுலகில் இருக்கும ஜீவர் அனைவரையும் பசியினால் பக்ஷித்து மண்ணுலகை அழித்து விண்ணுலகத்திறகு பயஙகரனுகி பெருதத சரீரததுடன உலகததை அழிகக எழுநதகாலனைபோல விளஙகுகின்ற அவ்வரக்கனைபபாாதது ஓராம! நீர் நேராக அவனை திவ்யமான பாணஙகளால் அடிததும், தம்பிககும வானரர்க்கும் நியமிகக அவாகளால் சததுருசேனைகள மிகவும நன்ருக அடிக்கவும படடனர் எனகிருா.

அமராஜுதஜித் பதமஜாஸ்தாத ஸத்வத ரக்ஷஸ்வே
ஹாவாததயத கபீன், அனில ஜனமஞ த்வாஹ்ருதௌஷ
தே ரனிலதோகிலா ஸத்வாசு சோததிதா:॥ (14)

(ப - ரை) அத—அதறகுப்பின், அமாஜுதஜித—இநதிரஜித்தானவன், பத்மஜாஸ்த்ரத:—பிரம்மாஸத திரததிஞல், ரக்ஷதவஹெள—ராமலக்ஷமணரையும, கபீன்—வானரரையும், அர்த்தயத்—அடிததனன, அனிலஜனமஞ—வாயுவின்புததிரனுகியஅனுமாஞல், ஆஹ்ருதௌஷதே:—கொண்டுவரபபடட ஔஷதிபருவததின், அனிலத:—காற்றிஞல், அகிலாச:—எல்லா வானரர்களும், ஆசு=சீக்கிரமாக, உததிதா:—எழுநதனர்

(தா-ம்) அதற்குமேல் இநதிரஜித்தானவன் அதிகரோஷத்துடன வந்து பிரம்மாஸ்திரததில் இராமலக்ஷமணரையும மறற வானர ஸேனைகளையும் அடித்ததில் எல்லோரும் மாண்டவர்போல்விழுந்தனர். பினபு வாயு

-[illegible] தநிரனுகிய அனுமான் ஔஷதிபர்வதம் கொண்டுவருகையில் அதன்காற்று அடித்து அதனால் எல்லோரும் சுகமாக எழுநதனர் என்கிறார்.

[illegible]

யமஇவாபமா யாவதும்ஹான, யஜதிசேநதாஜித் பாம் நிகுமபிலாம|, விதிதசதருது ர்வ்ருத்திராக்ரஹாத் அனுஜமார்த்பயத வீராாகவঃ|| (15)

(ப — ரை) இநத்ரஜித்—இநதிரஜித்தானவன, யம இவ—யமன்போல்,மாயாவதூம—மாயாசீதையை ஹான்—ஸம்ஹாிததவனால், யஜதீத—யாகம செயபவன் போல் யாம—எந்த, நிகும்பிலாம—நிகுமபிலையெனனும் சுடலையை ஆப—அடைந்தனனோ? வீராாகவঃ—வீராாகவன, விதித சதருதுர்வ்ருத்திঃ—சத்துருவாகிய இநதிரஜிததின் துர் வயாபாரததை அறிநதவராய, ஆகரஹாத—கோபத்துடன்,அனுஜம்—தம்பியாகிய லக்ஷமணனை, ஆர்பயத்—விட்டார்(அனுப்பினா என்றபடி)

(தா - ம்) இநதிரஜிததானவன யுத்ததநில் வஞ்சனையால் மாயாரூபிணியாகிய சீதையை உண்டாக்கி அவளைகொன்றுவிட்டு சத்துருக்களின் மனதைககலக்கி தான் நிகும்பிலையென்னும இடத்தில்யாகம் செய்யப்போனான அநத துர்வி பாததை உணர்நது விராாகவன் அவனைவதிப்பதறகுத் தன தம்பியாகிய லக்ஷமணனை அனுபபினான் எனகிறார்.

𑌅𑌰𑌿𑌵𑌧𑌾𑌯 𑌤𑌦𑌾 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌹𑌰𑌿𑌗𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌭𑍁𑌸𑍍𑌸 𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌶𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾। 𑌸𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌿𑌲𑌾𑌂 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌰𑌸𑍀𑌮𑍍𑌨𑍍𑌯𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌤𑍍॥

அரிவதாயதா நாவிபீஷணாத, ஹரிகணான்விபு ஸத வாதிசத்ததா|, ஸதுனிகுமபிலாம் ஸைனயபோவ்ரஜன, ஸமரஸீம்ன்யரீன் ஸாயகைாவ்யதாத|| (16)

(ப — ரை) விபுஸது—பிரபுவாகிய ராமசந்திரனே வெனின், தான்—அநத, ஹரிகணான—வானரகணங்களை, ஆவிபீஷணாத—விபீஷணனமுதலாக, ததா—அப்பொழுது அரிவதாய—சததுருக்களைவதம் செய்வதறகாக, ஆதிசத- ஆஞஞாபிததனனஸ:-அநத, ஸைனயபஸது-சேனைபதியாகிய விபீஷணனேவெனின, நிகுமபிலாம்-நிகுமபிலைககு, வ்ரஜன—சென்றவனாய், ஸமரஸீம்ன் = யுத்தரஙகததில அரீன-சத்துருககளை, ஸாயகை:-அமபுகளால், வ்யதாத- கொனறனன.

(தா - ம்) எல்லோர்க்கும பிரபுவாகிய வீரராகவன சத்துருவாகிய இந்திரஜிதனை வதம் செய்து வருமபடி விபீஷணன் முதலான வானரசேனாதிபதிகளுககு நியமித்தனன். அநத நியமனப்படி எல்லோரும் நிகும்பிலைக் குசசென்று யுக்தரஙகத்தில் கொடிய பாணஙகளாலும கறகளாலும மரஙகளாலும் பலவாறாக அடிததனர்.

𑌵𑌿𑌭𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌜𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍀𑌰𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍃𑌷𑌤𑍍। 𑌸𑌾𑌰𑌾𑌵𑌣𑌿𑌂 𑌸𑌾𑌯𑌕𑌾𑌤𑍍𑌹𑌰𑍋𑌃 𑌸𑌾𑌰𑌪𑌾𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌪𑌾𑌤𑌯𑌤𑍍𑌬𑌲𑍀॥

விபுத ராஜஜித் வீர லக்ஷ்மணம், விவிதஸாயகைஃ கேவ்யதாத் ப்ருசம்| ஸரத ராவணிம் ஸாயகாதஹரேஃ ஸாரபதம் ததாபராபயத் பலீ|| (17)

(ப-ரை.) ஹேவீர-ஓ வீரனே! விபுதராஜஜித்-இந்திரஜித்தானவன், கே-ஆகாயத்தில இருந்தவனாகி, விவிதஸாயகை:-பறபல அஸ்திரங்களினால், லக்ஷ்மணம்-லக்ஷ்மணனை, ப்ருசம்-மிகவும், வ்யதாத-அடித்தனன, பலீ-பலவானாகிய லக்ஷ்மணன, ஸரதராவணிம-ரதத்தினமேலிருக்கின்ற இந்திரஜித்தை, ஹரே:-பிரமனது, ஸாயகாத்-அஸ்திரத்தினால, ததா-அப்பொழுது, ஸ்வர்கம்-சுவர்ககத்தை, ப்ராபயத்-அடைவித்தான்

(தா - ம்) தேவராஜனை செயித்தவனாகிய இந்திரஜித்து, ஆகாயத்தில் நின்று பறபல அஸ்திரங்களினால் லக்ஷ்மணனையும மற்ற வானரர்களையும் அதிகமாக அடித்ததில், பலமுள்ளவனான லக்ஷ்மணன் ப்ரம்மாஸ்திரத்தினால் அவனை அடித்தும் அவனது ரதத்தைப் பொடியாக்கியும் அவனை யமனது கிருஹத்திற்கு அதிதியாகச் செய்தனன.

ஸஜயமாகத ஸ்ஸன்னுதோபலை: ஸஹஸலக்ஷ்மண ஸ்ஸாக்ரஜோபபௌ। ஸுதவதாத் ததஸ்சோகபாக்ருஷாஸ்வபலமாதிச ஸசோர ராவண:॥

ஸஜயமாகத ஸ்ஸன்னுதோபலை: ஸஹஸலக்ஷ்மண ஸ்ஸாக்ரஜோபபௌ। ஸுதவதாத்ததச் சோகபாக்ருஷா ஸ்வபலமாதிச சசோர ராவண:॥ (18)

(ப-ரை.) ஸ:-அந்த, லக்ஷ்மணன, பலை:ஸஹ-ஸைன்யங்களுடன, ஸன்னுத:-தோத்திரம் செய்யப்பட்டவனாகி, ஸஜயம்-ஜயத்துடன்கூடி. ஆகத:-வந்தவனாகியும், ஸாக்ரஜ-தமயனுடன கூடியவனாய், பபௌ-விளங்கினன, தத:-அதற்குமேல், ஸுதவதாத்-புத்திரனாகிய இந்திரஜித்தின் வதத்தினால், சோகபாக்-துக்கப்

பட்டவனுகிய, சோரராவணः—திருடனுராவணன், ருஷா கோபததுடன, ஸ்வபலம—தனது ஸைனயததைதனுக்கி ஆதிசத—கட்டளை இட்டனன.

(தா - ம்) லக்ஷ்மணன் விபீஷணன் முதலான வானர ஸேனைகளுடன் அசரீரீயானது தோததிரம் செய்யுஙகள், வெற்றியுடன தனது தமயன அணடைக்கு வநதனன், பினனர் ராவணன தனபுததிரன் மரணததைக்கேள்வியுற்று சோகிததவனுய் கோபததால் தனது ஸைனயததையுக்ததிறகுபபோகும்படி நியமித்தனன

𑌤𑌦𑌨𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌸𑌦𑍍𑌬
𑌲𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥 𑌸 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍
𑌧𑌨𑍂 𑌰𑌥𑌪𑌦𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌂 𑌶𑌰𑍈𑌃 ॥

தததனுஸன்னுத்த ஸ்வாக்ருதிர் பவான, ததபிஸத பலம தத்க்ஷணாதவ்யதாத| அதஸராவண ஸ்தவாசரயன்தனா, ரதபதேஸ்திதோ ராகவம்சரை:. (19)

(ப—ரை) தததனு—அதன் பின, பவான—நீஙகள், ஸன்னுதஸ்வாகருதிः—தோததிரம செய்யபபட்டதனது திருமேனியுடையவராய், தத—அநத, ஸதபலமபி—மூல பலத்தையும், தத்க்ஷணாத் — அபபொழுதே, வயதாத— அடித்தீர், அத—அதறகுமேல், ஸः—அநத, ராவணः து—ராவணனோவெனின், தனுः—வில்லை, ஆச்ரயன் - எடுததுககொண்டவனுய், ரதபதே-தேரின ஆஸனததில், ஸ்திதः—இருந்தும, சரைः—பாணஙகளால், ராகவம்—இராகவனை, வ்யதாத—அடித்தனன்.

(தா - ம்.) ஓ தாசரதீ! உங்களை அனைவரும் தோததிரம்செய்ய அப்பொழுது அந்த ராவணனது ஸைனிய

தகதை எல்லாவறறையும ஓர் நொடியில ஒடிததீர், இதை ககண்டராவணன் வில்லை எடுத்து தன் ரதத்தின் ஆஸ னததில் உடகார்நது கொடிய வேகமுளள அம்புகளால் கடுமையாக இராகவனை அடிததான என்கிருர்.

ரகுபதிச சதம ரமஹஸேநதர, ஸதரதவரேஸதி ேதா ராவணம் கருதா, விவிதஸாயகை ர்வீர பீகரை ர் விதளயனரிபும் விஸமயன்சரைः||. (20)

(ப - ரை) ரகுபதிசச—இரகுபதியும, ரம்ஹஸா—வேகத்துடன், இநதர ஸத்ரதவரே – இநதிரன அ னுப்பிய அழகியரததில், ஸதிதः—இருந்தவராய், க்ருத-கோபததுடன, தம்—அநத, ரிபும்-சத்துருவாகிய, ராவ ணம—ராவணனை, ஹே! வீர!—ஓ! வீரனே!. பீகரைः—பயஙகரமான, விவிதஸாயகைः—பலவகைப்படட அம்பு களால், விதளயன-பிளநதவனுய, சரைः—பாணஙகளால் விஸமயன—ஆசசரியப் படுத்தினை

(தா - ம்) ஓ வீரனே! நீ இநதிரன் உனககாக அனு ப்பிய உததமமான ரதத்தினமேல் இருநது கோவதது டன சததுருவாகிய ராவணனமேல பயங்கரமானபற் பல வகைப்படட பாணஙகளால் அடிதது அவனை ஆச் சரியப் படும்படிக்குச செய்தனை எனகிருர்

விசிகதோ முஹுர் வீர சிர்ஷமா வித்ய தாதமனு சீராடகிரு| ஸாஸி ஜாஸன ஸயாஸதரதோபவான் ஸப திரா வணம் ஸம்ஹாரனனஸி||. (21)

(ப - ரை) பவான-நீ, வீரசிர்ஷட-வீரனுகிய ராவண னுடைய சிரசுக்களை, முஹு:-பலமுறை, விசிகதை:-பா ணஙகளால், ஆதமனு—தான், ஆவிதயதாஸதா—அடித்து வருகையில், சீராட்கிரு—மரவுரிகட்டிய முனிவரான அகததியரின் வார்தகையினுல், ஸபதி—அப்பொழுதே, ஸாஸிஜாஸனஸ்ய—பிரமமாவின, அஸதரத:—அததிரத்தி னுல் ராவணம—ராவணனே ஸம்ஹரன்—கொன்ற வனுக, அஸி-ஆகிரீர்.

(தா-ம்.)ஓராமா! நீர்யுத்தரங்கத்தில பாணஙகளால் ராவணன சிரஸை பலமுறை அருததும் அவை முளைத் துவருவதால் அதைககண்ட அகத்திய முனிவரின் உப தேசததின்மேல் பிரம்மாஸ்திரததினுல் கொடிய சீககி ரததில அவனை அடித்துதள்ளிவீட்டீர்எனகிறா

ஸகலகர்ம நிவர்த்ய தஸ்யதத ஸஹபுவாததம ஸ்தா பயனபுரே । அதசஸீதயா ஸாக்ஷிணஸ்ததயா ஹ்யயோத்யாநகரே ஸ்ம ராஜஸே ॥

ஸகலகர்ம நிர்வர்த்யதஸ்யதத் ஸஹபுவாததம ஸ்தா பயனபுரே। அதசசீதயா சாக்ஷி சுததயா ஹ்யகிலவா னரைசசார்யராஜஸே|| (22)

(ப – ரை.) ஹே! ஆர்ய—ஓபெரியவரே! அதறகு மேல, தஸ்ய—அந்தராவணனுக்கு, ஸகலகர்மச—எல்லா உததரக்ரியைகளேயும்,ஸஹபுவா-அவன்தம்பியாகியவிபீ ஷணனேக்கொண்டு,நிர்வர்தய—நிறைவேறறி,தம்—அவ்வி பீஷணனே,புரே—லங்காபுரத்தில் ஸ்தாபயன்-முடிசூட்டி

அரசனாகத் தாபித்தவனாய் அதற்குமேல் அக்னியில் ப்ரவேசித்து எழுந்ததனால் சுத்திபெற்றிருக்கின்ற, சீதையாச—சீதையுடனும், அகிலவானரைச்ச—எல்லாவானரருடனும், ராஜஸே—விளங்குகிறாய்.

(தா - ம்) ஸ்ரீராமசந்திரா! நீ ராவணனைமாண்டபின் அவன் தம்பியாகிய விபீஷணனைக்கொண்டு எல்லாச் சடங்குகளையும் நிறைவேற்றி பின்பு அவ்விபீஷணனை அந்தராஜ்யத்திற்கு அரசனாகமுடிசூட்டி, அக்னிப்ரவேசம் செய்து எழுந்தமையால் சுத்தையானபிராட்டியுடனும்ஸகல வானரருடனும், வெற்றிபெற்று விளங்குகிறாய் என்கிறார்.

அஜஶிவேந்த்ரமுக்யாமரைர் வரைரமரயோகி பிஸ்ஸமஸ்துதஸ்ததா। ஸமரஸீமன்யரீன ஸம்ஹரன்யதஸ்ஸகருணாகம சசாச்வதீஸ்ஸமாஃ॥

அஜசிவேந்த்ர முக்யாமரைர் வரைரமரயோகி பிஸ்ஸமஸ்துதஸ்ததா। ஸமரஸீமன்யரீன ஸம்ஹரன்யதஸ்ஸ்கருணாகம சசாச்வதீஸ்ஸமாஃ॥ (23)

(ப - ரை) ததா—அச்சமயத்தில், வரைஃ—முக்கியரான, அஜசிவேந்த்ரமுக்யாமரைஃ—பிரமன் சிவன் சந்திரன் முதலான முக்கிய தேவர்களாலும், அமரயோகிபிஃ தேவருஷிக்களாலும், ஸமஸ்துதஃ — துதிக்கப்பெற்றவனாய், யதஃ-எக்காரணத்தால், ஸமரஸீம்னி - யுத்தபூமியில், அரீம்—சத்துருக்களை, ஸம்ஹரன்—சம்ஹரித்தவனாயினையோ? (ததஃ—அக்காரணத்தால்) ஹேஸகருண!—கருணையுடன் கூடியவனே!(நீ) சாச்வதீஃ-சாசவதமாக ஸமாஃ—பல்லாண்டுகளை (வயதாக) அகமஃ—அடைவாயாக

(தா — ம்) தேவர்கள அனைவராலும் ஸ்துதிக்கப் பெறறவனுய், யுத்தபூமியில் எண்ணிறநத ராக்ஷஸரை ஸம்ஹரிததனையோ அவவுபகாரததால் பலலாணடு பல லாண்டாக வெறறி பெற்றிருக்கவேண்டும எனகிறுர்.

𑌸𑌸𑌹𑌜𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌸𑍇𑌸𑌪𑌦𑌿𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍈-
𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌪𑌾𑌰𑌗𑍈𑌃। 𑌸𑌜𑌵𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌨𑍁-
𑌜𑌸𑍍𑌸𑌬𑌲 𑌆𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑌾𑌗𑌾𑌃॥

ஸஸஹஜஸ்துதஸ்ஸம்வி ராஜஸே,ஸபதிதீக்ஷிதைர், வேதபாரகைஃ| ஸஜவபுஷ்பகம ஸாஙகனுனுஜஃ ஸபல ஆஸ்திதஸ்ஸவாம் புரீமகா°| (24)

(ப — ரை) வேதபாரகைஃ—வேத வேதார்ததங்க ளை நனருக அறிநதவரான, தீக்ஷிதைஃ-யகஞத்தில் தீக்ஷைபெற்றவர்களால், ஸஸஹஜ-தம்பிமாருடனகூடிய நீர், ஸ்துதஃ—தோததிரமசெயயப்பட்டவராய, ஸம்விரா ஜஸே—நனருகவிளங்குகினறீர், ஸஜவபுஷ்பகம-மிகவும் வேகத்துடன் கூடிய புஷபகவிமானத்தில் ஆஸ்திதஃ— இருந்தவராய், ஸாங்கனுனுஜஃ— அநதப்புறப் பெணடு கள் தமபிமாா இவர்களுடன் கூடியவராய, ஸ்வாம்— தன்னதான,புரீம—நகரத்திறகு, ஆகாஃ—வந்துசேர்நதீர்

(தா - ம்.) ஸாஙக வேத வேதார்த்தங்களை அறிநத வர்களாலும்யாகததில் தீக்ஷைபெற்றவர்களாலும் நனரு கத் தோத்திரம் செய்யபபட்டுவரும்பொழுது, அதனு லுண்டான ஆநதரமான ஸநதோஷத்தால் திருமுகம ண்டலம்விளஙகிவர, ஸகல வானரபலங்களுடன் தம்பி மாருடனும, ஸ்த்ரீகளுடனும்கூட மிகுந்தவேகத்துடன் செலலுகின்ற புட்பகவிமானத்தில் ஏறி உம்முடைய

நகரமாகிய அயோத்திமாநகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தீர் என்கிறார்.

ஸ தாதமாத்ருஸுதபாந்தவைஸ்துத: ப்ரமுதாகிலை: ப்ராப்ய ஸதஸம் । அதுலரத்நஸிம்ஹாஸநஸ்திதஸ்த்வமதைஶ்ச பட்டாபிஷேசித: ॥

பாத மாதரு ஸத பாநதவைஸ்துதஃ பாமுதாகிலை பாாப்ய ஸதஸபாம அதுலாதன ஸிம்மாஸனஸ்திதஃத்வ மதைதசச படடாபிஷேசிதஃ|| (25)

(ப-ரை.) தவம—நீர், பாதமாத்ருஸ்தபாந்தவைஃ—பாதன, தாயமாாகள், பரியமுள்ள பநதுக்கள இவர்களால, ஸ்துதஃதோதரிக்கப்பட்டவனுய், பாமுதா-அதிக சநதோஷததுடன், அகிலைஃ-எலலோருடனும் ஸதஸபாம்—அழகிய ஸபையை, பராப்ய—அடைநது, அத—அதற்குமேல, தைசச—அவாகளாலும், பட்டாபிஷேசிதஃ—முடிசூட்டப்பட்டவனுப, அதுலாதன ஸிமமாஸனே—நிகாறற இரததின சிஙகாதனத்தில், ஸ்திதஃ-இருநதனை

(தா—ம்) ஓராமா! பாதனும் தாய்மார்களும் உன்னை ஸகல ஸேஞஸமேதனுகவநததைக்கண்டு மிகவும் ஸநதோஷத்தினுலஉன்னைகொண்டாடஅசசமயததில்நீ பல பெரியோாகளுடன் சபையிலவீறறிருக்கையில அப்பெரியோர் உனக்கு முடிசூட்டுவதாக சுபமுகூர்த்தம் நிசசயித்து, நிகாற்ற இரத்தினஙகளால் இழைக்கப்பெறற அழகிய பீடததில் உன்னையும சீதாப்பிராட்டியையும இருத்தி, சாஸ்திரோக்தமாக அவர்கள் உனக்கு முடிசூட்ட சூட்டியவனுப், சீறிய சிங்காதனததிலிருநது இராஜய மாண்டுவநதனை என்கிறுர்.

[illegible]

மணிகிரீடமா மஸ்தகேவஹன் பணிததர்மதஃ பால
யன்மஹீம்|, குருவஸிஷ்டயோக்யுததமதவிஜைஃ குருக்
ருதாசிஷம் கௌரவாதவஹன்|| (26)

(ப — ரை) மணிகிரீடம் — மாணிக்கமயமான கிரீ
டத்தை, மஸ்தகே-சிரசில், ஆவஹன்-தரித்தவனாய், கு
ருவஸிஷ்டயோக்யுத்தமதவிஜைஃ-குருவாகிய வஸிஷ்ட
முனிவர் முதலிய உத்தமரான அந்தணரான, குருக்ரு
தாசிஷம-நன்ருக ஓதப்பட்டஆசீர்வாதத்தை, கௌ
ரவாத-கௌரவத்துடன, வஹன - சிரஸிலகரஹித்தவ
ஞகி, பணிததர்மத-நீதி ஸாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட
தருமமதவருமல், மஹீம-மண்ணுலகை, பாலயன்-உபா
ஸித்தவனாய் (இருந்தனே)

(தா-ம்) இராஜயத்திலமுடிசூடி, பெரியோர்களின
ஆசீர்வசனத்திஞல் பூர்வீகருடைய தர்மம தவருமல்
நெடுங்காலம் இராஜயததை உபாஸிததனே எனகிருர்

[illegible]

அதஹனுமதே ஹாரமாதிசன் தவதவிபீஷணயா
திரங்கபம்| அகிலபூசுரான் ஆதிசன்கபீன் அனுங்ருபான்
விபூஞத்மனஃபுரம்|| (27)

(ப - ரை) அத-அதறகுமேல், ஹனுமதே-அனு
மானுக்கு, ஹாரம—முத்துமாலையையும், அத-அதற்குப்

பிறகு, விபீஷணய—விபீஷணனுக்கு, ஆதிரஙகபட- ஆதி யான திருவாஙகததிறகுப்பகியாகிய ரஙகனுகஜயும், ஆதிசன்-கொடுததருளியவனுய அகிலபூஸுரான்-எல்லா அநதணரையும், அனுபின்கபீன்-வானரரையையும் நருபான் - அரசரையும், விபூன்-ஸாதாரணப்ரபுக்களே புய, ஆதமனஃ-தங்கள்தஙகளுடைய, புரம-பட்டணத் திறகு, ஆதிசத்-போக நியமிததனர்.

(தா - ம்) இராமசநதிரன தன்படடாபிஷேகத் திறகு வந்த ஸகல ஜனஙகளில யுத்தத்தில தனக்காக பராணதயாகம செய்தவர்கட்கு அவரவறகுததககவாறு ஸம்மானித்து, பினபு அனுமானுக்கு முததுஸரததைக் கொடுப்பித்தும். விபீஷணனுககு ஸ்ரீரஙகனுதஜனக்கொ டுததும் அநதணர் முதலான எல்லாக்ஷதரியரையும் ஸாதாரண பரபுக்களேயும் அவரவர்களுடைய தேசங் களுக்குச சென்று சுகமாயிருக்கும்படி அனுபபினர் என்கிறுர்

𑌰𑌘𑍁𑌜 𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍇𑌽𑌨𑍁𑌜𑍈 𑌰𑌮𑌲𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑌹
𑌨𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌪𑌾𑌲𑌨𑌮𑍍। 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍈𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃
𑌸𑌕𑌲𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌦𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌃 ॥

ரகுஜஸீதயா ராஜஸேனுஜை ரமலமுத்வஹ னராஜப பாலனம் | இதிநரேசவரை ரீடிதஃ ப்ரபு ஸகலஸ்ம்பதம் ஸந்த தாதுனஃ॥ (28)

(ப - ரை.) ஹே' ரகுஜ'-ரகுவம்சத்தில் அவதரித் தவனே! சீதயா-சீதையுடனும் அனுஜைஃ—தமபிமாருட னும, அமலம்-குற்றமறற, ராஜ்பபாலனம்-ராஜ பரிபால னத்தை, உத்வஹன-செயதவனுப், ராஜஸே-விளங்கு

கிறாய், இதி என்று, நரேசவரைஃ-மனிதரில உத்தமரால் ஈடிதஃ-துதிசெய்யபபட்ட, பரபுஃ-பிரபுவாகிய நீ, ஸகல ஸமபதம-எல்லாச செல்வததையும், நஃ-எமக்கு-ஸநத தாது-கொடுப்பாயாக.

(தா - ம்) ஹே! ராகவ! நீ சீதாதேவியுடனும் தம்பிமாருடனும ஸநதோஷமாக கோஸல ராஜயததைக் குறறமிலலாமல் ஆண்டுவரும் உனனை, இம்மண்ணுல கில எநத பாக்கியமுள்ளவர் நல்லமனதுடன துதிக்கின றார்களோ அவர்களுக்கு ஸகல ஐச்வரியஙகளையும்கொடுததருள வேணுமென்று ப்ரார்ததிககிறார்

என்று ஸ்ரீமத அயோத்தியில் வஸிக்கும்ஜனஙகள இராம விசலேஷத்தாலுண்டான விஸனம சாநதப்படுவதறகாகச சொன்ன.

இராமகீதையானது முற்றுப்பெற்றது.

	ரூ.	அ.
லலிதா திரிசதி பாக்கெட	0	2
சரஸ்வதி ஸஹஸ்ரநாமம	0	4
அஷ்டோத்தர சதம்பம இதில் விக்கினேஸ்வரர் முதல காவேரிவரையில் 41-தேவதைகளின் அஷ்டோத்திரங்களும்,	1	0
டிெ கிளேஸ் புஸ்தகம்	1	4
பைரவஸஹஸ்ரநாமம்	0	4
ஹரிஹரபுத்ர ஸஹஸ்ரநாமம்	0	4
நவக்கிரகஸ்தோத்திரம இதில் சக்கரம் பிம்பம் மந்திரம் முதலியது	0	6
டிெ கிளேஸ் காலிகோ பயிண்டு	0	8
உதகசாந்தி ஸ்வரத்துடன	0	5
அபிசரவணம மேற்படி ஸ்வரம்	0	5
கல்யாணபஞ்சாதி ஸ்வரம	0	4
மஹாந்யாஸம நல்லபதிப்பு	0	4
டிெ ஸ்வரத்துடன்	0	8
வைதவிண்ணப்பம்	0	2
புருஷஸூக்தம் ஸ்வரத்துடன்	0	2
விரதகல்பம 6-விரதமுள்ளது	0	4
கல்பமஞ்சரி இதில விநாயகர் சரஸ்வதி, வரலக்ஷ்மீ இம்மூன்று விருத்தங்க ளடங்கியது பாக்கெட் சைஸ்	0	3
கல்பமஞ்சரி 12-விரதம உத்யாபனத்துடன்	0	8
சாந்திரத்நாகரம் 112-விஷயங்களுடன்	1	4
மேற்படி கிளேஸ் புஸ்தகம்	1	12
2-ம பாகம் 102-விஷயங்கள்	1	4
மேற்படி கிளேஸ புஸ்தகம	1	12

	ரூ	அ
ருக்வேதானனிகம் கிளேஸ்காபி	0	8
மேறபடி ரப்காபி	0	5
ருக்வேத உபாகர்மம்	0	4
ஆஸ்வலாயநபூர்வப்ரயோகம்	1	4
மேறபடி அபரம	0	14
ஆச்வலாயனஸ்மார்த்தம	0	5
பிரயோகசந்திரிகை	0	8
ஆப்ஸ்தமப பூாவம	1	0
யஜுர்வேதானனீகம கிளேஸ	0	8
மேறபடி ரப்காபி	0	5
யஜுருபாகர்மம	0	2½
வைஷ்ணவஸ்மார்த்த ப்ரயோகம	0	4
ஸ்மார்த்தஸ்மார்த்த பிரயோகம	0	4
போதாயனஸ்மார்த்த பூர்வப்ரயோகம்	1	4
அபரபிரயோகம	1	4
போதாயனஸ்மார்த்த பிரயோகம உபாகர்மத்துடன	0	8
ப்ரஸ்னோபநிஷத், முண்டகோபநிஷத, மாண்டூக்யோபநிஷத, கவுடபாதகாரிகை இவைகளுக்கு ப்ரதிபத தாத்பர்யம் மதத்ரயம	1	12
ஸாமவேதானனிகம	0	5
ஷை உபாகர்மம்	0	5
திருப்பல்லாண்டு, திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருப்பாவை இவைகளுக்கு ப்ரதிபத தாத்பர்யம	0	6
திருமாலை அமலனாதிபிரான் ஷை	0	6

அ. அனந்தாசாரியா கிருஷ்ணப்ப நாய்க்கன் குளம்.

மேறகு கரை மின்ட் போஸ்டு, மதராஸ்.

ரூ. அ.

ரிகுவமசபு ... தம ஸ்ரீ 1 4
யஜு—ர, ...
ஸ...க ... ணை ஸ...க
தம, ... அனுசரிதத
ப்ரதிப ... வாஸய தர்
ப்பண ... றஸ்ரநாமம்,
ப்ரஷ் ... ஆசீர்வாதம
இவை ... 1 8
சம்க்ஷேப ... ம ப்ரதிபத
தாதட ... 0 6
ஷை பட் ... ஆதத்தம 1 0
சுந்தரக ... 1 4
சுநதரகா ... யம 3 0
ஸ்ரீவால ... சுலோகத
திறகு ... 3 0
சுந்தரகா ... 3 0
யுத்தகா ... 8 0
தசாவத ... 1 0
ஸ்ரீ வா ... ான படதது
டன 1 10
அயோத்யாகாணடம ஷை 3 4
ஆரணயகாணடம் ஷை 1 10
கிஷ்கிநதாகாண்டம ஷை 1 10
சுந்தரகாணடம ஷை 2 4
யுத்தகாணடம ஷை 8 4
உததரகாணடம ஷை 3 4
கலியுகபுராணம கலியுக விசித்திரஙகள் 0 12
விஷ்ணுபுராணவசனம் 3 0
ஷை சுருககம 1 0
நவகிரஹம அர்ச்சனை தமிழ் 0 3
பகவத்கீதை ப்ரதிபதராமாநுஜயபாஷ்யத்தை தமிழில மொ
ழிப்போபபு 2 4
சப்தமஞ்சரி இககு காகிதம் 0 6
ஷை கிளேஸ 0 8
பாஷாமஞசரி 0 4

க்ரந்த புத்தகங்கள்.

ஆசௌசசதகம் தமிழ் தாத்பர்யம்
3 காண்டம் அமரம் மூலம்
டை டீகா அமரம்
தாதுமாலை கிரியாமாலை
விக்கிரமார்க்கசரித்திரம்
வடகலை பெரியஸ்தோத்ரம் பாட்டு
டை கிளேஸ
திருமாலை ப்ரதிபத தாத்பர்யம்
தென்கலை ஸ்தோத்ரபாடம்
மூஷிகவாகனம்
ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்
  டை பாகெட் கிததான்பயிண்டு
  டை கிளேஸ்
ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ப்ரதிபத தமிழ் அர்த்தம் மதங்கீடீ
சிவஸஹஸ்ரநாமம் ரப்பு
  டை கிளேஸ
ஸுப்ரமணியஸஹஸ்ரநாமம்
  டை பாகெட் கிளேஸ்
கணபதிஸஹஸ்ரநாமம்
  டை பாகெட்
லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம்
  டை பாகெட்
நரசிம்ம ஸஹஸ்ரநாமம்
வெங்கடேச ஸஹஸ்ரநாமம்
கயா ஸ்தல மஹாத்மியம் சுலோகமும் ப்ரமாணங்களுடன்
  தமிழ்வசனம்
சுந்தரகாண்டம் ஸ்லோகம் தமிழ் தாத்பர்யம்
  டை மூலம் கிக்கு
  டை மட்டம் ரப்பு

எமது விலாசம்,

அ. அனந்தாச்சாரியார்,
கிருஷ்ணப்பநாயககுளம் மேற்குகரை,
மினடுபோஸ்டு, மதுரை